

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите, 18 октомври 2015 г.

Скъпи братя и сестри,
Световният ден на мисиите се провежда в рамките на Годината на богопосветения живот и получава от нея стимул за молитва и размисъл. Наистина, ако всеки кръстен човек е призван да стане свидетел на Господ Исус - като проповядва вярата, която е получил в дар, то това още повече се отнася до богопосветения човек, защото между богопосветения живот и мисията съществува силна връзка. Следването на Исус, което е довело до появата на богопосветения живот в Църквата, е в отговор на призива Му да вземем кръста си и да Го следваме, да подражаваме на Неговата всеотдайност към Отца и на Неговите прояви на служение и любов, да изгубим живота си, за да го намерим. И тъй като целият живот на Христос има мисионерски характер, мъжете и жените, които го следват, придобиват изцяло същия характер. Мисионерството, принадлежащо към самата същност на Църквата, е присъщо и на всички форми на посветен живот и не може да бъде пренебрегнато, без да остави празнота, която обезобразява призванието. Мисията не е прозелитизъм или просто една стратегия; мисията е част от „граматиката“ на вярата, тя е насъщна за онези, които чуват гласа на Духа, Който нашепва „ела“ и „отиди“. Този, който следва Христос, става по необходимост мисионер и знае, „че Исус върви заедно с него, говори заедно с него, диша и работи с него. Той знае, че Исус живее с него, до-

като той върши делото на мисията“ (Апостолическо напътствие *Evangelii Gaudium*, 266).

Мисията е силна любов към Исус и едновременно силна любов към народа Му. Когато застанем пред разпънатия Исус, ние осъзнаваме Неговата любов, която ни дава достойнство и ни подкрепя; в този момент ние забелязваме, че любовта, родена от пронизаното Му сърце, обгръща целия Божи народ, цялото човечество. Така осъзнаваме още веднъж, че Той иска да ни използва като инструменти, за да се доближи още повече до Своя обичан народ (срв. пак там, 268) и до всички, които Го търсят с искрено сърце. Заповедта на Исус: „Идете!“, обема все по-новите условия и предизвикателства пред евангелизаторската мисия на Църквата. Тази заповед призовава всички нас да известяваме Евангелието чрез свидетелството на живота. Тя е насочена по-специално към богопосветените - да чуят гласа на Духа, Който ги приканва да отидат в далечните покрайнини на мисията, при хората, до които все още не е стигнало Евангелието.

Петдесетата годишнина от съборния декрет *Ad Gentes* ни кани да препрочетем и да размишляваме върху този документ, предизвиквал силен мисионерски импулс в институтиите за богопосветен живот.

В съзерцателните общности отново заблестя красноречиво образът на света Тереза от Ли-

На стр. 2

Знаменателна снимка: На Площада на революцията в Хава на папа Франциск служи литургия; в средата - статуя на Исус Христос, а в дъното - знамето на Куба и характерният образ на Че Гевара. Още от посещението на папата - Виж на стр. 9.

На път за Ла Салет

Когато тръгваме за едно светилице, за едно свято място, трябва да се пазим от тъй наречения сензационизъм, от търсенето на извънредното, на чудодейното, граничещо с магическото (защото магическото манипулира божественото изцяло в своя полза). Една вяра, базирана на чудеса и поличби, е все още непълна и незряла, това е семето от притчата, поникнало на камениста почва, което израства бързо, но при първия посилен вятър бива изкоренено, това са хората, които бързо и с радост приемат Словото, но нямат дълбок корен на вяра и при изкушения и опасности бързо се разколебават.

Така е било и по времето на Христос - спомнете си в Еванге-

лието колко пъти след като е излекувал някой болен, Исус иска от него да не казва на хората, търсейки да избегне сензацията. Народът от цели села и градове се стича с болните си на местата, където бяха разбрали, че ще мине Учителя, за да се допрат до Него и да получат изцелението. Същата тази тълпа ще го посрещне с „Осанна“ при влизането Му в Йерусалим, но забележете - пак тя е, която ще крещи „Разпни, разпни Го“ само няколко дни след това, когато ще бъде вече слаб, унижен и страдащ. Това е рискът на слабата вяра, базирана на чудеса и поличби.

Исус сякаш усещаше, че ня-

На стр. 7

„Между небето и земята“

Международен
младежки фестивал
в Белозем

Международният младежки фестивал имаше симпатично начало: трима братя капуцини - Ярослав, Елко и Марчин - се качиха на сцената, откъдето пуснаха цветни хвърчила. Хвърчилата предизвикаха усмивките по лицата на всички и подсказаха предстоящите теми на фестивала, който се провеждаше под мотото „Между небето и земята“ и който събра 196 участници.

След символичното начало тазгодишната среща стартира с пиесата „Създаването на света според книгата Битие“, подготвена от деца и младежи от Белозем. Пиесата припомняше разказа за това как Бог е създал света и откъде произхожда злото и така въведе всички участници в първата тема: „Земя“ - земята, на която живеем, където ни се случват радости и трудности, където се появяват проблеми и предизвикателства.

Набожността докосна дълбоко младежите; те имаха възможност да целуват земята, както това правеше папа Йоан-Павел II, който по този начин отдаваше почит на мястото, което посещаваше. Фестивалът беше и начин за обновяване на връзката с Бог, към което насочи беседата на отец Младен Плачков, представяй-

На стр. 10

Западен светилник

25 години от монашеските обети
на сестра Мария-Тереза
на светата Евхаристия, кармилитка

На хубавия празник Рождение на Дева Мария храмът към кармилската обител „Свети Дух“ се изпълни с много хора. Те бяха дошли да изразят уважението и подкрепата си към кармилитката, дала още преди четвърт век своите обети на Господ, и която сега ги поднови. Присъстваха свещеници и от трите епархии на страната. Литургията водеше епископ Христо Прошков. В своята проповед той подчерта, че този юбилей - случайно или не - по-

пада в рамките на значителни духовни събития. Едното е предстоящият редовен синод на епископите за семейството, а монахините в манастира съставляват едно семейство, хората в епархията - едно по-голямо семейство, целият Божи народ е също един вид семейство. Другото е Годината на богопосветения живот, а това не е лека работа. Първо трябва да си „на светло“ и светлина за се-

На стр. 5

Необходима книга за католиците в България

Наскоро у нас излезе за пръв път обширен и богат католически молитвеник. Българските католици бяха зарадвани от Никополската епархия, която е издател на тази ценна книга. Редактор на сборника е отец Венцислав Николов - францисканец конвентуалец, а коректор - Евгения Мирева. Книгата е издадена в Плевен и бе готова за разпространение по време на младежката среща в София в обителта на сестрите евхаристинки, състояла се през лятото тази година.

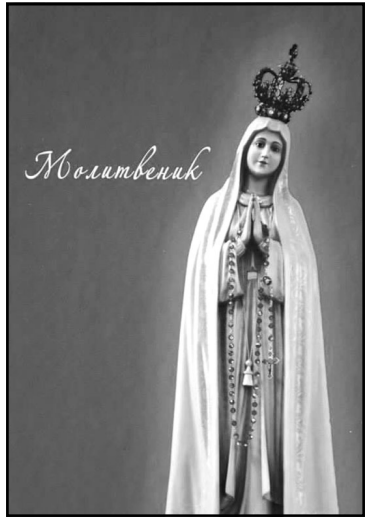
Съдържанието на молитвеника има за основа най-общо казано молитвено-богословската мисловност на Фатимското преклонение. Това, разбира се, съвсем не означава, че там са включени само молитви и молитвени образци, използвани във Фатима. В предговора на Никополския епископ Петко Христов четем, че молитвеникът е първа стъпка към предстоящото честване на 100-годишния юбилей (2017 г.) от явленията на Дева Мария във Фатима.

Молитвеникът може да се раздели условно на четири главни части. В началото на всяка част или набожност е публикувана статия в курсив, която обяснява повода и намерението за съответната молитвена тема или набожност. Тези текстове най-често са взети от обширния католически катехизис, от документи на Светия престол или от енциклики.

Първата част на книгата започва с кратък катехизис, всекидневни молитви, последвани от молитви за застъпничеството на Дева Мария, в чест на светците, молитви при различни обстоятелства, семейни молитви, както и молитви за странстващата Църква, за различни намерения и за тайнствата Евхаристия и Покаяние. Това са най-често употребяваните молитви и съвсем естествено са поставени в началото на книгата.

Следващият раздел е посветен на религиозните практики. Тук особено изчерпателно публикуван - може би за пръв път в България - е разделът за индулгенциите, затвърден от блажения папа Павел VI. Последващото описание на най-честите религиозни практики - обожаването на Светото причастие, Lectio divina, светлата броеница и броеницата на Божието милосърдие, също са удачно вложени във втория раздел.

Третият раздел може да се раздели на две части. В първата са публикувани молитвените комплекси на дните от месеца - първи четвъртъци, петъци и съботи, а във втората част - молитвите на поредните четвъртъци, петъци и съботи в продължение на пет месеца. Тук в набожността на

първите съботи и по-специално на първата събота от първия месец встъпителният текст обяснява защо набожността обхваща пет месеца, но това обяснение минава някак незабележимо. Необходимо е текстът да се чете с особено внимание, като се има предвид, че не на всички е известно защо набожността обхваща именно пет месеца - стр. 125-126. Може би е добре това изискване да се подчертае по-ясно. В съботните набожности от петте месеца се предвижда и литургия, като след съответната събота са публикувани молитвите на верните, казвани в литургията. От последния абзац, който е еднакъв за всички тези молитви, става ясно, че те се казват в края на литургията. Но от друга страна, по-горе, където текстовете са с малки разлики, като че са предназначени за просителните молитви след Веруюто (има се предвид текстът на Римския канон на литургията). Би било добре да се означава на кое точно място в службата ще се молят тези молитви.

Четвъртият раздел на молитвеника е посветен на множество литания, деветници, на Кръстния път и още два големи комплекса от молитви, по-неизвестни в България - Via Matris и Via Lucis, едно правило за духовно осиновяване на заченатото дете с молитва, както и химни и песни - само със словесен текст, преведени на български. Към тази част на книгата може да се прибави и последният раздел - литургията на латински с основните молитви също на латински.

Ясно е, че молитвеникът не

изчерпва всички възможности за религиозни практики. Би било добре да се прибави още една набожност - тази на Дванадесетзвездния венец на Дева Мария, съставена от свети Мари Гриньон дьо Монфор - изразяваща връзката между Света Троица и Дева Мария.

По въпроса за полиграфическото изпълнение на книгата има спорни мнения. Едно от тях е, че книгата е много тежка, като се има предвид, че е замислена тя да бъде неотлъчно с нас. Похвална е инициативата да се издаде луксозен молитвеник с твърди корици и гланцирани страници, но дали бихме могли винаги да го носим в чантите си... Също така различните цветове на разделите - вероятно замислени, за да се намират по-лесно, затрудняват четенето - често шрифтът на цветен фон се възприема по-трудно. Би могло да се помисли за вариант с тънки бели листове и по-малък формат - по подобие на молитвениците на свещениците, или на немските книжки с молитви и песни - тъй наречените Gotteslob, които лесно се побират във всякакви чанти, някои от тях са с меки изкуствени корици и са леки и удобни за носене навсякъде. Явно молитвеникът е замислен като настолна книга за цялото семейство - да стои редом до Библията и Катехизиса на Католическата Църква и да служи дълго време.

По отношение на илюстрациите добре е те да имат високи художествени достойнства - да са от световната живопис и иконография, като се отбелязва и авторът им, дали е детайл от олтар или от композиция... Това може да бъде изписано под самата илюстрация със ситен шрифт.

Новият молитвеник е значителна придобивка за българските католици. Освен съдържателните молитви и тяхното благотворно въздействие върху нашата душа и чувства книгата дава импулс за богати размисления, а не на последно място и за последователска дейност по отношение на историята на възникване на разнообразните набожности. С което пък би се обогатила богословската наука.

Майя ХИЛДЕГАРД

Какво е богопосветен живот

Богопосветените лица са Божии знаци в различните жизнени среди, те са квас за израстването на едно по-справедливо и братско общество, те са пророчество за споделяне с малките и бедните. Така разбират и живят, богопосветеният живот ни изглежда точно такъв, какъвто е в реалност - той е дар от Бог, дар от Бог на Църквата, дар от Бог за Неговия народ! Всеки богопосветен е дар за намиращия се на път Божии народ. Църквата и светът се нуждаят от това свидетелство на любовта и Божието милосърдие.

В такъв смисъл богопосветеният става като пророк, има пророческа задача да благовести Божията близост, че Бог е близо до всеки човек - това прави не само с думи, не само с дела, а чрез всичко, що върши във всеки миг от своя живот. Богопосветените са призовани да носят надежда на тези, с които се срещат. Особено там, където изглежда, че няма изход и само тъмнина обзема човека, богопосветеният може да запали малка свет-

линка и да придружава в страданията, да бъде близо до този, който е изпаднал в беда. Евангелието, пророчеството, надеждата - това са трите неща, силно свързани с живота на човек, цялостно отдаден на Господ.

Всички тези хора дават всичко от себе си в служба на Бог и на хората, като следват Исус по пътя на евангелските съвети, полагайки обети за послушание, бедност и целомъдрие. Папата казва, че там, където са богопосветените, има радост; затова ни призовава да носим истинска радост в съвременния свят.

През тази година по един особен начин нека да се молим за нови призвания към такъв живот, цялостно отдаден на Господ, и също да благодарим на Бог, който непрестанно призовава жени и мъже да водят този начин на живот. Да се молим и за върност на онези, които от години следват този път.

РАСЕ Е ВЕНЕ
Сестри францисканки,
гр. Раковски

Молитва пред избори

Господи, просвети ума ми, благослови сърцето ми, усили волята ми, паметта ми, вярата ми, за да дам най-правилно своя глас. Изпрати ми Твоя Дух да ме направлява, та да избера хората, които с любов и мъдрост ще водят селището ни през идните години. Амин!

Така се случи, че в рамките на седмица двама души паднаха на улицата пред очите ми

На мъж в напреднала възраст му стана зле; след няколко дни възрастна жена се спъна и падна по очи. За съжаление първият случай (по-късно разбрах) завършил с най-лошото. И в двата случая около падналите веднага се събраха хора. Всеки се опитваше да помогне. Имаше съпричастност от напълно непознати, които дори само с присъствието си показваха солидарност. Хората не бяха оставени на улицата да лежат сами.

Спомних си за това, защото напоследък все повече гледам, че та и чуввам, че ние, българите, сме злобен народ. Сякаш нищо друго не правим освен да се мразим един друг.

Мразим политици и богати. Мразим бежанци и бедни. Мразим всички и нас си. Но тогава пред очите ми нямаше и грам омраза.

След тези случаи си мисля, че нищо от нашата българска човештина не е загубено. Мис-

ля си, че въпреки постоянните опити да ни зомбират един срещу друг - не са успели! И няма да успеят. Убеден съм, че можем да разчитаме един на друг. Дори и да не се познаваме.

Всъщност видях - добри хора сме!

И мисля, че разбрах. Време е да спрем да се убеждаваме един друг, че ние, българите, сме измамници, егоисти, бездушни лицемери и каквото още се сетите там. Защото от това може някой да има полза, но не и ние.

Защото никой не знае кога е неговият ред да падне.

Разбрах, че е време да показваме малко повече солидарност един към друг. Май само това ни остана като алтернатива за оцеляване.

Трябва ли да бъдем добри? Явно нямаме избор!

Единственото, което ме човърка още, е - не сме ли добри само когато някой от нас падне?

Румен ХРИСТОВ

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите...

От стр. 1

зийо - покровителка на мисиите, като вдъхновителка на съкровената връзка между създателния живот и мисията. За много конгрегации с активен живот мисионерският порив, дошъл от II ватикански събор, започна да действа с изключително отваряне към мисията ad gentes (при хората - б. пр.), често придружено от приемане на множество братя и сестри от земни и културни, срещнати по вре-

ме на евангелизацията. И затова днес можем да говорим за широко навлизане на мултикултурата в осветения живот. Именно поради тази причина е наложително отново да поставим в центъра на мисията нейния идеал - Исус Христос, както и Неговото изискване: пълно себеотдаване при възвестяването на Евангелието. По този въпрос не може да се правят компромиси. Този, който по Божия благодат получава ми-

сия, е призван с целия си живот да бъде на мисия. За тези хора възвестяването на Христос в различните покрайнини на света се превръща в начин да Го следват в живота и възнаградява многобройните им усилия и лишения. Всяка тенденция да се отклонят от това призвание - дори да е в отговор на благородни подбуди, свързани с множеството пас-

На стр. 5

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1503)
октомври 2015 г.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Аюлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Франция. Едно чудотворно излекуване може да доведе до провъзгласяване за светец на блажения полски свещеник мъченик Йежи Попиелушко (1947-1984). Ето го случая. Френският гражданин Франсоа Адемо от парижкото предградие Крепей заболява от левкемия, лежи неподвижен, на моменти е в безсъзнание. Лекарите очакват скоршна смърт. Идва местният енорийски свещеник да му даде последните тайнства, носи му снимка на блажения Попиелушко - негов покровител, подава я на болния и го съветва да се моли на блажения отец да се застъпи и да му помогне, миросва го и си заминава. Чудото става - на сутринта тежко болният Франсоа е напълно оздравял. Близките викат лекарите и свещеника, които идват и не могат да повярват! Местният епископ поканва владика от Полша, съставя се комисия, която предлага да се започне процедура за провъзгласяването на блажения отец Попиелушко за светец!

+++ Епископската конференция на Католическата църква във Франция организира форум в гр. Тулон, на който са поканени всички местни граждани независимо от тяхната верска и политическа принадлежност. Темата е във връзка с емигрантската криза. На форума е присъствала и внучката на бившия председател на партията "Национален фронт" Жан-Мари льо Пен, Марион Марешал льо Пен. Представители на леви и либерални партии остро са критикували срещата с нейното присъствие. Медийният директор на епископската конференция се изказал в нейна защита с думите: „Двадесет и пет годишната Марион е народен представител, тя представява 30 процента от френските избиратели, ревностна католичка е и нейната партия е против брака между хомосексуалисти и отглеждането на деца от тях, както и против смъртното наказание.“

Израел. Във връзка с годишната пленарна асамблея на Съвета на европейските епископски конференции участници в съвета са посетили Светите земи, разговаряли са с палестинския президент Махмуд Абас и с президента на Израел Реувен Ривлин. Срещнали са се и с много местни жители. Обсъждани са били различни въпроси за настоящото и бъдещото състояние на земите. Отговорникът на групата унгарският кардинал Петер Ердьо е благодарил за топлия прием от двете страни и обещал Европа активно да подпомага мира и спокойствието в Светите земи.

Конго. На панафриканската католическа младежка среща в гр. Киншаса са присъствали и епископи от епископските конференции на Католическата църква в Африка и Мадагаскар, които са призовали младежите да не се сблъскват от илюзии за по-добър живот в Европа или Америка. Африка има нужда от млади хора, които да развиват талантите си на континента, като използват нейните ресурси, за да се създадат справедлив и мирни общества. Преди закриване на срещата африканските младе-

жи са изпратили поздравителна телеграма до папа Франциск, когото очакват да посети африканския континент през ноември тази година.

Германия. Под патронажа на епископа на епархията на гр. Мюнстер Вилфрид Тейзинг е организиран колоездачен Кръстен път по границата между Германия и Холандия. На 20-километровата гранична ивица са издигнати 15 колонки с релефни изображения на страданията на Исус Христос с надписи на двата езика. Според епископ Тейзинг това е важен момент за християнската вяра, а Кръстният път между двете страни ще напомня за последните часове в живота на Исус Христос.

+++ Председателят на епископската конференция на Католическата църква в Германия и член на папския реформаторски съвет кардинал Райнхард Маркс е заявил, че хомосексуализмът не е в центъра на епископския синод, който ще се проведе във Ватикан от 4 до 25 октомври т. г., а обширно ще се дискутират въпросите, свързани с брака и семейството, както и проблемите на разделените семейства. Освен това синодът има само съвещателни функции; решенията може да обяви само папата, така че „пътят ще продължи и след синода“.

Италия. Всички медии в страната говорят, че днес първостепенна грижа на италианското правителство вече не е бежанската криза, а обявената „набързо“ от папа Франциск Извънредна свещена година на милосърдието. Правителството е дало зелена светлина на римската община да подготвя това най-голямо събитие за десетилетието, което започва на 8 декември 2015 г. и ще завърши на 20 ноември 2016 г. Очакват се над 33 милиона посетители - поклонници, богомолци и туристи.

Ливан. На 29 август 2015 г. сиро-католическият епископ Флавиан Михаел Мелки, убит от омраза към вярата, е провъзгласен за блажен. Преди 100 години османците извършват геноцид над християните и тогава е убит епископът. На тържествена литургия в ливанския град Хариса в катедралата „Богородица“, отслужена от сиро-католическия патриарх Игнатий Юсуф III, са присъствали патриарси и богомолци от Ливан, Сирия и Ирак. Декретът за провъзгласяването на епископ Флавиан за блажен е прочетен от префекта на Конгрегацията за делата на светците кардинал Анджело Амато.

Ирак. Халдейският патриарх на страната Луис Рафаел I Сако е отправил писмо до иракския президент Фуад Масум, до иракския премиер Хайдар ал Абади и до председателя на иракския парламент Селим ал Джубури. В него пише, че е крайно необходимо час по-скоро да се състави правителство на националното спасение, което да извърши наложителните реформи за гарантиране на съществуването на страната.

Унгария. Унгарските и австрийските бенедиктинци са предоставили своите манастири, черкви и училища за подслоняване на нуждаещите се бежанци, като предпочитат те да са християни - католици, за да използват храмовете спокойно, като присъстват и на литургиите.

Куба. В голям източен квартал на кубинската столица Хавана е започнал строежът на

първата католическа църква след революцията от 1959 г. Храмът е под покровителството на свети папа Йоан-Павел II, който посети Куба през 1998 г. Това е първият от запланираните три строежа на католически храмове. През 2012 г. папа Бенедикт XVI посети Куба и се срещна с Фидел и Раул Кастро и започнаха преговори за подобряване на отношенията между Куба и Светия престол. В края на септември посети страната и папа Франциск, който бе най-деловият посредник за подобряване на отношенията между Куба и САЩ.

+++ Във връзка с посещението на папа Франциск в Куба правителството е помилвало над 3500 затворници. От 11-милионното население на страната над 8,5 милиона са католици.

Полша. Президентът на профсъюз „Солидарност“ Пьотр Дуда е заявил: „Солидарност“ се роди под Кръста. Всяко събрание на профсъюза започва с молитва. Католическата църква подкрепя „Солидарност“ от нейното основаване през август 1980 г.; това бе първият независим профсъюз в тогавашния Източен блок и той допринесе за политическата промяна в Източна Европа.“ Основателят на „Солидарност“ Лех Валенса получи през 1985 г. Нобеловата награда за мир, а през 1990 г. бе избран за президент на Полша. Полският свещеник Йежи Попиелушко (1947-1984), който обслужваше профсъюза, бе убит от режима; той бе провъзгласен за блажен и обявен за покровител на „Солидарност“. От 40-милионното население на страната над 38 милиона са католици.

+++ Епископът на варшавския квартал „Източна Прага“ Хенрик Хозер е заявил, че приемането на мюсюлмански бежанци може да доведе до създаване на гета, където биха възникнали насилие и тероризъм.

+++ Полският кардинал Станислав Дживиш е съобщил, че след първите шест месеца от началото на регистрацията за младежката среща с папа Франциск през 2016 г. в Краков заявките са вече над 280 хиляди. Организаторите очакват повече от 2.5 милиона младежи да се срещнат с папата от 26 до 31 юни догодина. Предвижда се Светият отец да посети светилището Ченстохова и концентрационния лагер Освиенцим.

САЩ. Във връзка с посещението на папа Франциск при президента Барак Обама американските католици живо се интересуват от верската принадлежност на Обама. Данни от анкета на CNN показват, че Обама е мюсюлманин - 29 процента; католик - 4 процента; мормон - 11 процента; протестант - 39 процента, юдеин - 1 процент. Самият Обама казва, че е християнин и е от евангелистиче методисти.

Ватикан. Палестинският представител в ООН заедно с представителя на Светия престол са предложили пред сградата на ООН в Ню Йорк да се издигат не само знамената на държавите - членки на организацията, но и на постоянните наблюдатели, каквито са Светият престол и Палестина. Това предложение бе отхвърлено само от Израел.

+++ Папа Франциск ще посети през ноември т.г. Африка. В столицата на Кения ще отседне за два дни, след което ще отиде в Уганда и някои

страни, незасегнати от вътрешни войни. Визитата ще се състои от 25 до 30 ноември. От 48-милионното население на Кения над 12 милиона са католици.

+++ Представителят на Светия престол към ООН в Женева (Швейцария) архиепископ Силвано Томази е заявил, че приемането на мюсюлмански бежанци в Европа ще доведе до предизвикателство за християнската и демократичната идентичност на континента; на мюсюлманите им са чужди европейските ценности като уважение към плуралистичното общество, отделиането на религията от политиката, демокрацията. Приемането на нуждаещи се е християнско задължение, но Европа има „право на собствена идентичност“.

+++ Папа Франциск ще посети на 15 ноември т.г. германска евангелистка енория в Рим, която наброява над 500 членове. Пасторът на енорията Йенс-Мартин Крузе е заявил, че това посещение ще бъде „дар от небото“. През март 2010 г. папа Бенедикт XVI също беше гост на тази енория.

+++ Светият отец е назначил канадския йезуит Давид Назар - досегашен настоятел на йезуитския орден в Украйна, за ректор на Папския институт за източни науки в Рим. Той наследява този пост от египетския свещеник Самир Кхали Самир. В папския институт за ориенталистика се обучават над 350 студенти. Учебните занимания в института започват на 5 октомври.

+++ Почетният папа Бенедикт XVI е участвал в тържествена литургия заедно със свои ученици кръжковници по случай завършването на учебната година в академичния кръжок „Ратцингер“.

+++ Група от 50 затворници от римския затвор „Ребибия“ са посетили за няколко часа Ватикан по покана на папа Франциск и под ръководството на директора на ватиканските музеи Антонио Паолучи. В неделя, 13 септември, затворниците са посетили и разгледали базиликата „Свети Петър“, ватиканските музеи и ватиканските градини. Ватиканските музеи и градини са затворени неделен ден за посетители, но специално за затворниците е направено изключение.

+++ От октомври т.г. поклонниците и посетителите могат да поръчват входни карти за Светите порти през интернет, като се уточняват датите и дали посещението е групово или единично.

+++ Във връзка с първото посещение на папата в Африка говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди дава следните уточнения: папа Франциск ще посети Африка от 25 до 30 ноември 2015 г.; общо пет дни ще бъде в Кения, Уганда и Централноафриканската република - в столиците им Найроби, Кампала и Банги. Това пътуване става в една „драматична ситуация“, най-вече за Централноафриканската република, която е бивша френска колония на границата на ислямизирана и християнска Африка; там се водят понякога кървави религиозни конфликти. Програмата предвижда среща със свещеници и монаси и тържествена литургия на открито в Найроби.

+++ За пръв път в историята на Католическата църква ще бъде провъзгласено френско семейство за светци, но не като мъченици. Това са Луи и Зе-

ли Мартен (1823-1894 и 1831-1877) - заради примерен християнски живот и като родители на света Тереза от Лизийо. Папата ще извърши канонизацията на 18 октомври т.г. На същата дата той ще канонизира за светци и италианския свещеник Винченцо Гроси (1845-1917), и испанската монахиня Мария Изабела Ромеро (1926-1998).

+++ Лятната папска резиденция в Кастел Гандолфо и ватиканската гара ще бъдат отворени всяка събота за поклонници, богомолци и туристи. С влак може да се пътува до Кастел Гандолфо и там да се разглеждат снимки и портрети на папите от изминалите над 500 години. Билети за ватиканските градини и за лятната резиденция могат да се поръчат през интернет.

+++ От 4 до 25 октомври т.г. ще се състои Синод на епископите на тема „Призвание и мисия на семейството днес в Църквата и света“. Очаква се да присъстват над 400 души - членове на Синода и съветници; 25 богослови експерти - мъже и жени; 25 наблюдатели; 17 семейни двойки; 17 специално поканени лица, от които 13 жени; 12 сътрудници и 34 асистенти, предимно млади свещеници от римската колегия.

+++ На 72-рия международен филмов фестивал във Венеция бе показан италианският документален филм „Наймалката армия в света“ - за Папската швейцарска гвардия, на режисьора Джанфранко Паноне. Филмът предизвика много голям интерес относно 500-годишната история на тази институция с колоритната синьо-жълта раирана униформа на гвардейците, качулатите шлемове и алебардите. Режисьорът Джанфранко Паноне заяви: „Голяма чест за мен бе да покажа този филм. Моята авантюра във Ватикан продължи една година, прекарах много емоционални моменти при срещата ми с младите швейцарски гвардейци, а докосването до папа Франциск беше невероятно. Той наистина е необикновена личност.“

+++ В едно от последните си туитър съобщения папа Франциск нарече войната „майка на всички злини, голяма беда срещу живота и душата“. Всеки ден папата изпраща кратки съобщения и послания към над 23 милиона души по света, като най-много са на испански език.

+++ Католическата църква почита и възпоменава на 21 август свети папа Пий X (1903-1914). Сутринта в 7 ч. на 21 август, петък, млад свещеник отслужва литургията пред около 50 богомолци в страничен олтар на базиликата „Свети Петър“. По същото време папа Франциск, след като е преминал с молитва пред гроба на свети Пий, се отбива, поздравява с кимване на глава богомолците и сяда до тях на пейката. По време на причестяването всички стават, нареждат се в редица, за да приемат причастията, папа Франциск също става, нарежда се последен и се причестява, връща се при останалите богомолци и сяда при тях на пейката. След литургията свещеникът, богомолците и папа Франциск възпоменателно почитат свети Пий X. Папата има специално почитание към Пий X - отдаден изцяло на религиозното обучение и разпространяването на вярата. Ка-

В един малък, скромно обзаведен салон в дом „Света Марта“ папа Франциск приема журналиста на в. „La Voz del Pueblo“ (Гласът на народа) Хуан Барета. Разговорът се води на четири очи с едно-единствено условие. „Единственото нещо, което искам от теб, е да играеш честно“, каза папата, преди да включи магнетофона си.

След това сподели, че преди се паникьосвал от журналисти. Вижда се, че вече е преборил страха си. Защото в продължение на 45 минути - колкото продължи нашата среща, Хорхе Бергольо имаше куража да пребори личния си живот, отговаряйки с желание и допълвайки своите думи с жестове, когато въпросът го въодушевяваше, но също така сухо и рязко на въпроси, чиито отговори можеха да вдигнат шум отвъд стените на Ватикан. Самотата, пицата, страхът от физическа болка, обаянието, което излъчва, нещата, които го карат да рони сълзи, натискът, телевизията, стойността на утопиите... Такива бяха темите по време на нашия разговор, който имаше за начална точка неговото избиране за Свети-Петров наместник.

- Мечтаехте ли да станете папа?

- Не! Както не съм мечтал да стана президент на републиката или армейски генерал. Някои хора имат такива мечти, но аз - не!

- Дори когато израствахте в епископското служение, Вие никога ли не сте си представяли такава възможност?

- След като заемах в продължение на 15 години поверените ми отговорни постове, аз отидох към основата - върнах се като изповедник, свещеник. Животът на един монах, на един йезуит се променя според нуждите. А що се отнася до възможностите, аз бях в листата на кандидатите в предишния конклав. А този път, имайки предвид моята възраст - 76 години, и факта, че имаше много по-подходящи личности... Никой не споменаваше моето име, никой. Осъществяване че казваха че съм kingmaker (т.е. човек, който качва крале, както са наричали някои кардинали, които със своя опит и авторитет могат да влияят върху изборните резултати) и мога да повлияя на латиноамериканските кардинали за тяхното гласуване. По вестниците не се появи нито една моя снимка, никой не мислеше за мен. Лондонските букмейкъри ме поставяха на 46-а позиция (смее се от сърце). Аз пък още по-малко мислех за себе си, изобщо не ми беше хрумвало.

- Въпреки че през 2005 г. Вие събрахте най-много гласове след Йозеф Ратцингер?

- Това са неща, които се казваха. Но тогава се появяваха по вестниците, поставяха ме сред избираемите. Вътре бе-

ше ясно, че трябва да бъде Ратцингер и той беше почти единодушно избран, което много ми хареса. Неговата кандидатура беше ясна. При следващия избор нямаше фаворит. Имаше няколко възможни кандидатури, но нито една силна. Затова пристигнах в Рим без багаж, само с това, което беше по мен, и с двупосочен билет за събота вечер, за да мога да бъда в Буенос Айрес на Цветница. Дори оставих моята готова проповед на бюрото. Никога не съм мислел, че може да се случи такава неща.

- А какво почувствахте, когато бяхте избран?

- Преди окончателния избор

е много полезно. Да дойда тук, да се храня в столовата, където има много хора, да служа литургия, където четири пъти в седмицата идват хора отвън, от енориите... Всичко това много ми харесва. Аз станах свещеник, за да бъда сред хората. Слава Богу, това желание още не ме е напуснало.

- Какво Ви липсва от живота преди да станете папа?

- Да изляза спокойно на улицата. Това ми липсва - спокойствието да ходя по улиците. Или да отида в пицария и да хапна една хубава пица (смее се).

- Можете да я поръчате да Ви я донесат във Ватикан.

- Да, но не е същото. Рабо-

почнат да се притварят; гася лампата и спя до четири часа, когато сам се събуждам - това е моят биологичен часовник. Вярно е, че след това имам нужда от следобедна почивка. Трябва да поспя между 40 минути и един час; свалям си обувките и се изтягам върху леглото. И пак спя дълбоко и се събуждам сам. Когато не почивам следобеда, веднага го усещам.

- Какво четете, преди да заспите?

- Сега чета един текст за свети Силуан Атонски, един велик духовен учител.

- По време на посещенията в Манила миналото лято Вие говорехте за важността на сълзите. Вие плачете ли?

- Когато виждам човешки драми. Като онзи ден, когато

ча вътрешно. И страдам много.

- Имали ли сте моменти да пролеете сълзи?

- Не плача на обществени места. На два пъти бях на ръба - аха да се разплача, но навреме успях да се въздържа. Бях много развълнуван, появиха се няколко сълзи, но се напращах, че нищо не се е случило и след малко избърсах лицето си с ръка.

- Защо не искахте да Ви видят, че плачете?

- Не знам... Стори ми се, че трябва да продължа твърдо.

- А какъв беше поводът?

- За единия си спомням, но за втория - не. Този, за който си спомням, беше свързан с преследването на християните в Ирак. Говорих за това и дълбоко се развълнувах. По-

Искам за мен да имат спомен

чувствах мир в себе си. „Ако Бог го желае...“, мислех си аз. И запазих този мир. Докато се брояха бюлетините - цяла вечност, молех броеницата. Бях до моя приятел кардинал Клаудио Хюм, който при предното гласуване ми каза: „Не се притеснявай, така работи Свети Дух“ (отново се смее).

- И Вие приехте веднага?

- Заведоха ме в сакрестията, смениха ми сутаната и там, на място, казах това, което ме осени.

- Значи това беше нещо естествено?

- Да, изпитах в душата си огромно спокойствие и казах това, което ми дойде от сърцето.

- Давахте ли си сметка за обаянието, което имате сред хората? Давам го като един плюс, който имате в папско служение.

- Да... знам, че хората... (колебае се, мълчи). Преди това не разбирах защо. Някои кардинали ми разправяха, че хората казват: „Ние го разбираме.“ Разбира се, правя усилие да давам примери по време на аудиенциите; например днес (по време на генералната аудиенция в сряда) разказах случка от времето на началното ми училище. По такъв начин хората разбират това, което искам да кажа. Както в случая с разделените родители, които използват децата си като заложници - нещо много жалко, и ги нараняват. Бащата говори зле за майката или обратното и в главата на детето настъпва страшна бъркотия. Стремя се да бъда конкретен и това, което вие наричате обаяние, според някои кардинали се дължи на факта, че хората ме разбират.

- Обичате ли генералните аудиенции?

- Да, те ми харесват и в човешки, и в духовен план. Хората ми правят добро, те ми придават положителна енергия, както се казва. Психологически аз не мога да живея без хората, не съм направен да бъда монах, ето защо продължавам да живея тук, в този дом (в дом „Света Марта“). Това е нещо като хотел, в който има 210 стаи. В него живеят 40 души, които работят в Светия престол, останалите са приходящи - епископи, свещеници, миряни, които идват и се настаняват тук. И това ми

тата е да отидеш там. Винаги съм се движел пеша. Когато бях кардинал, много обичах да ходя пеша, да взема автобуса, метрото. Градът ме очарова, аз съм гражданин по душа. Не бих могъл да живея в град като твой например, ще ми бъде доста трудно... Не, Трес Аройос все пак не е толкова малък град (около 50 000 жители - б. р.), бих могъл да живея там. Но на село - не.

- Ходите ли тук по улиците на града?

- Не (той се смее отново). Ходя по енориите... Но не мога да изляза. Представи си какво ще стане, ако изляза в Рим... Веднъж излязох с кола, само с шофьора и забравих да затворя прозореца. Той беше спуснат, а аз не го забелязах. И настана една бъркотия... Бях седнал до шофьора, който се опитваше да тръгне, но хората не ни пускаха. Така е, когато срещнеш папата на улицата...

- Това е Вашият начин на живот.

- Вярно е, че имам репутацията на недисциплиниран, не си падам по протокола. Протоколът е нещо студено, въпреки че има официални неща, които изцяло спазвам.

- В състояние ли сте вечер да си починете, да се отпуснете?

- Аз имам дълбок сън, лягам и веднага заспивам. Спя шест часа. Обикновено в девет часа лягам и чета почти до десет часа, когато очите ми за-

видях какво се случва на народа рохингия (общност, населяваща Мيانмар - б. пр.), които плават с лодки в тайландски води; когато те се доближат до брега, им дават нещо за ядене, вода и ги връщат обратно в морето. Това ме разчувства много, такъв вид драма... Ами болните деца? Когато виждам това, което наричаме „редки болести“, породени от замърсяване на околната среда, това ужасно ме потиска. Когато виждам тези малки създания, казвам на Господ: „Защо на тях, а не на мен?“ Когато отивам в затворите, също се разстройвам. От трите Велики четвъртъка, които служих, два бяха в затвори - единият в затвора за малолетни, вторият - в затвора „Ребия“. После и в други градове на Италия, които посетих, посещавах затвори, хранех се със затворници, приказвах с тях и току си мислех: „И аз можех да бъда тук!“ Искам да кажа, че никой от нас не може да бъде сигурен, че няма да извърши престъпление, че няма да направи нещо, което да го прати в затвора. Тогава се питам защо Бог е позволил да не бъда в затвора. Мъчно ми е за затворниците и благодаря на Бог, че не съм там, но в същото време чувствам, че тази благодарност е чиста формалност, защото те не са имали възможността, която аз съм имал, за да не извърша глупост, която да ме вкара в затвора. Това ме кара да пла-

мислих си за децата...

- От какво Ви е страх?

- По принцип не ме е страх. По-скоро съм безразсъден, действам, без да мисля за последствията. Понякога това ми създава главоболия заради някоя думичка, която съм изпуснал (той отново се смее от сърце). Що се отнася до атентатите, аз съм в ръцете на Бог и когато се моля, Му казвам: „Слушай, ако това трябва да се случи, нека да стане. Но Те моля само за една благодат - да не ме боли“ (смее се). Защото ме е страх от физическата болка. Мога да понеса моралната болка, но не и физическата. Много съм страховит; не че ме е страх от една инжекция, но предпочитам да нямам физически страдания. Имам много силна чувствителност към болката - мисля, че е останала от белодробната операция, която ми направиха на 19 години.

- Чувствате ли се под натиск?

- Натиск има. Всеки управляващ е подложен на натиск. Това, което в момента ми тежи най-много, е количеството работа. Имам много наситен режим на работа. Това е синдромът на края на учебната година, която завършва през юни. Тогава се натрупват различни работи и куп проблеми... Освен това се появяват проблемите, които други ти създават - какво съм казал, какво не съм казал... А и медиите - хващат се за една дума и я предста-

вят извън контекста. Онзи ден, в една енория в Остия, близо до Рим, минах и поздравих хората. Възрастните и болните бяха настанени във физкультурния салон. Те бяха седнали, а аз минах да ги поздравя. Казах: „Ама че забавно! Там, където играят децата, са настанени възрастни и болни хора. Разбирам ви добре, защото аз самият съм възрастен и аз имам своите си проблеми, и аз съм малко болен.“ На следващия ден вестниците писаха: „Папата призна, че е болен.“ Срещу подобен неприятел нищо не можеш да стоиш.

- В течение ли сте на всичко, което се публикува?

- О, не. Чета само един вестник - „Република“, който е за средната класа. Чета го сут-

ка. Ние сме страна, която е пропуснала много неща в своята история. Като историята с пратениците, които се жалвали на Бог, че дал много природни богатства на аржентинците, а на тях само едно - или земеделие, или рудници. Бог ги изслушал и отговорил: „А, не, извинете ме, за компенсация им дадох аржентинците.“

- Следите ли аржентинската политика?

- Не, престанах и да приемам хора от политиката, защото си дадох сметка, че някои използват този факт и снимките, които са си правили с мен, за свои цели. Разбира се, има и политици, които нито споменават, че сме се срещали, нито си вземат направените снимки. И за да предотвратят всичко това, не приемам политици

настоящето, с добро разграничаване от миналото и утопична мисъл за бъдещето - именно така ще бъдат ангажирани младите. Затова бъдещето на един народ се изразява в грижата към възрастните, които са паметта, и към децата и младежите, които пък ще я запазят в бъдещето. Ние, зрелите хора, трябва да получим тази памет, да я обработим за бъдещето и да я предадем на нашите деца. Веднъж прочетох нещо много хубаво: „Настоящото, светът, който получихме, не е само наследство от възрастните; това е по-скоро един заем, който ни дават нашите деца, та ние да им го върнем още по-добър.“ Ако отрежа моите корени и ако забравя паметта, ще се случи това, което се

като за добър човек

рин и не ми отнема повече от десет минути - колкото да хвърля едно око. Телевизия не гледам от 1990 г. (прави малка пауза, преди да продължи). Това е обещание, което дадох пред Кармилска Богородица в нощта на 15 юли 1990 г.

- Какъв беше поводът?
- Чисто и просто си казах: „Не, това не е за мен.“

- Не гледате ли мачовете на Сан Лоренцо?

- Не, не гледам нищо.

- А как научавате резултатите?

- Всяка седмица един швейцарски гвардеец ми казва резултатите и класирането.

- Как се определяте сред папите - като един Меси или като един Масчерано? (Аржентински футболисти: Лионел Меси е нападател, а Хавиер Масчерано е защитник - б.р.)

- Не мога да кажа, защото не мога да разгранича стила им, не гледам мачовете. Меси дойде тук два пъти, но нищо повече. Никога не съм го гледал как играе.

- Сърфирате ли в интернет?

- Не. И не давам интервюта. Сега случихте благодатен момент. Преди изпитвах паническо чувство да застана пред журналист.

- Как виждате Аржентина от Ватикан?

- Като страна с много възможности и много пропуснати сгодни случаи, както казваше кардинал Карасино. И си е та-

на частни аудиенции. Ако дойдат - идват на общите аудиенции и аз ги поздравявам там. Не знам как вървят нещата около изборите и кои са кандидатите. Мога само да предполагам кои са главните опоненти, но не знам какви са нагласите. Зная, че в ПАСО (предварителни задължителни избори - б. пр.) в Буенос Айрес ПРО (републиканците - б. пр.) спечелиха, защото го видях във в. „Република“.

- Харесва ли Ви, че Ви определят като Беден папа?

- Ако добавят една друга дума, тогава - да. „Беден човек“ например (сmee се отново с удоволствие). Бедността е център на Евангелието. Исус дойде да проповядва на бедните; ако извадите бедността от Евангелието, нищо няма да разберете, понеже сте извадили същността.

- Не е ли утопия да се мисли, че може да се изкорени бедността?

- Да, но утопите ни помагат да вървим напред. Ще бъде тъжно, ако един младеж или девойка не ги следват. Има три неща, които трябва да имаме предвид в живота си: паметта, способността да виждаме настоящето и утопията за бъдещето. Не трябва да се губи паметта. Когато един народ загуби паметта си, той се изправя пред голямата драма да загърби възрастните хора. Въз основа на тази памет е много важно да можеш да обясняваш настоящето, да го разбереш и да прецениш накъде да вървиш в бъдеще с твоите корени - в това е животът на младите и на старите. А бъдещето е мястото на младежите и на децата. С тази памет трябва да се управлява в

случа с растенията, ще загинат. Ако виждам само настоящето, без да гледам бъдещото развитие, ще се случи това, което се случва с лошите администратори, които не знаят да правят проекти. Замърсяването на околната среда е феномен от този тип. Трите неща трябва да вървят заедно; отпадне ли едно от тях, народът започва да запада.

- Кои са най-големите злини, които мъчат днешния свят?

- Бедността, корупцията, трафикът на хора... Може нещо да бъркам в статистиката, но какво ще ми отговориш, ако те попитам - кои са най-продаваните неща в света след храната, облеклото и лекарствата? На четвърто място се намира козметиката, а на пето - домашните любимци. Грижата за едно домашно животно е като една програмирана любов, което означава, че аз мога да си програмирам любов от едно куче или от една котка и вече нямам нужда да преживея една взаимна човешка обич. Преувеличавам, разбира се, не бива да се взема буквално, но това е нещо, за което си заслужава да се безпокоим.

- Защо постоянно повтаряте „Молете се за мен“?

- Защото имам нужда. Имам нужда да ме подкрепят молитвата на народа. Това е една вътрешна необходимост - трябва да бъде поддържан от молитвата на народа.

- Как искате да бъдете запомнен?

- Като един добър човек. Да кажат: „Беше един добър човек, който търсеше да прави добро.“ Не искам нищо повече.

Превод И-У
По „Осерваторе Романо“

за е облагодетелствана от премного духовни стимули покрай своя юбилей, но от друга страна, те я ангажират годишнината да не мине като дата от календара, а като дата, от която ще надгражда не само още години, а и още много духовни богатства.

Накрая видяхме сплотената кармилска общност, която посрещаше гостите и се радваше със и за своята съсестра, за тази Божия благодат.

Благодарим Ти, Господи, за благодатта.

За много години, преподобна сестро.

Послание на папа Франциск ...

От стр. 2

тирски, църковни или хуманитарни нужди - не е в съзвучие с личната покана на Господ да служене на Евангелието. В мисионерските институти обучаващите трябва ясно и честно да посочват тази перспектива за живот и действие, както и авторитетно да разпознават хората с истинско мисионерско призвание. Обръщам се по-специално към младите хора, които все още са в състояние да дават смели свидетелства и да вършат с широка ръка геройства, понякога и срещу течението - не позволявайте да ви откраднат мечтата за една истинска мисия, за следване на Исус, което включва цялостно себеотдаване. Попитайте тайно вашата съвест каква е причината да изберете монашески мисионерски живот и преценете готовността си да приемете това, което е: дар на любовта в служба на известяването на Евангелието, като помним, че преди да бъде необходимо за тези, които не го знаят, Евангелието е необходимо за тези, които обичат Учителя.

Днес мисията е изправена пред предизвикателството да се съобразява с необходимостта всички народи да тръгват от собствените си корени и да защитава ценностите на съответната култура. Това значи да се познават и да се зачитат други традиции и философски системи и мисионерът да признава на всеки народ и култура правото да се подпомага от собствената си традиция в разбирането на Евангелието на Исус, Който е светлина и преобразяваща сила за различните култури.

В рамките на тази сложна динамика ние се питаме: „Кои са привилегированите адресати на евангелското послание?“ Отговорът е ясен и се среща в Евангелието: бедните, малките, болните - тези, които са често пренебрегвани и забравяни, тези, които не могат да ви се отплатят (срв. Лк. 14, 13-14). Евангелизиране, насочено предимно към тях, е знак на Царството, което Исус дойде да установи: „Връзката между нашата вяра и бедните е неразрушима. Нека никога не ги изоставяме“ (Апостолическо насърчение *Evangelii Gaudium*, 48). Това трябва да е ясно особено на хората, които приемат богопосветения мисионерски живот. В обета за бедност е изборът да следваме Христос в това Негово предпочитание, а не идеологически, да бъдем като Него, да се отъждествим с бедните и да заживеем като тях в несигурното всекидневие, да се откажем от всякаква власт, за да станем братя и сестри на най-последните, като им отнесем свидетелството на радостта от Евангелието и доказателството за Божията любов.

За да дават християнското свидетелство и знаците на любовта на Отца сред малките и бедните, богопосветените са призовани да насърчават в служба на мисията участието на вярващи миряни. II ватикански събор заяви: „Миряните сътрудничат в евангелизаторската дейност на Църквата и участват в нейната спасителна мисия едновременно като свидетели и като живи инструменти“ (*Ad Gentes*, 41). Необходимо е богопосветените миси-

онери да се отворят по-смело към тези, които са готови да им сътрудничат дори за ограничен период от време и само на дадено място. Те са братя и сестри, които искат да споделят мисионерското призвание, не отделимо от кръщението. Мисионерските домове и структури са нормалните места за тяхното посрещане и за оказване на човешка, духовна и апостолическа подкрепа.

Институциите на Църквата са изцяло в служба на тези, които не познават Евангелието на Исус. За ефективно постигане на тази цел те се нуждаят от харизмата и мисионерската отдаденост на богопосветения, но също така и посветените имат нужда от структура, която да им е в помощ, израз на загрижеността на Епископа на Рим, за да се гарантира общението, та сътрудничеството и съвместните действия да бъдат неразделна част от мисионерското свидетелство. Исус е поставил единството на учениците като условие, за да повярва светът (срв. Йоан, 17, 21). Това сближаване не означава правно-организационно подчинение на някакви институционализирани организации, нито умъртвяване на въображението на Духа, Който пробужда разнообразието. То означава да се придаде по-голяма сила на посланието на Евангелието и да се насърчи единение относно целите, което също е плод на Духа.

Мисионерската дейност на наследника на Петър има универсален апостолски хоризонт. Затова тя също се нуждае от множеството харизми на богопосветен живот за справяне с широките простори за евангелизация и за да успее да гарантира необходимото присъствие в достигнатите граници и територии.

Скъпи братя и сестри, любовта на мисионера е Евангелието. Свети Павел можеше да каже: „Горко ми, ако не благовестувам!“ (1 Кор. 9, 16). Евангелието е източник на радост, освобождение и спасение за всички човеци. Църквата е наясно с този подарък, затова не се уморява непрестанно да известява на всички „Който е било отначало, което сме чули, което сме видели с очите си“ (1 Йоан 1, 1). Мисията на служителите на Словото - епископи, свещеници, монаси и миряни, е да предложат на всички без изключение лична връзка с Христос. В необятното поле на мисионерската дейност на Църквата всеки кръстен човек е призван да изпълни възможно най-добре поетия ангажимент според личните си възможности. Щедър отговор на това универсално призвание могат да предложат богопосветените мъже и жени чрез живот на усилна молитва и единение с Господ и Неговата изкупителна жертва.

Междувременно препоръчвам на Мария - Майка на Църквата и пример за мисионерите - всички, които в далечна мисия или на собствената си територия независимо от вида на своята посветеност допринасят за известяването на Евангелието. От все сърце ви изпращам моя апостолически благослов.

Franciscus

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1503)
октомври 2015 г.

Западен светилник

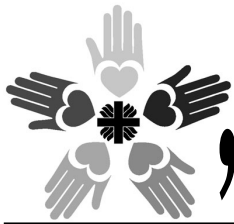
От стр. 1

бе си, после - светлина за другите сестри, и не на последно място - светлина за търсещите пътя си. Третото - през 2015 г. се честват 500 години от рождението на основателката на босаногите кармилитки света Тереза Авилска или Исусова. Тази сърцата монахиня независимо от връзката си с Господ поставя на първо място

в пътя към съвършенство послушанието и се старее винаги да бъде пример за това.

Така че сестра Мария-Тере-

„Каритас“ - едно човешко семейство

„Каритас“
в енорията

„Каритас“ - Белене, в грижа за възпитанието към милосърдие

В един свят на разделение на бедни и богати, на потиснати и прекомерно властващи, на неуки и знаещи, в един свят на все по-фрапираща поляризация на всичко около нас, в който понятия като „достойнство“ и „справедливост“ звучат почти абстрактно и остаряло, милосърдната дейност на Църквата е най-адекватният и съвременен отговор на случващото се. „Каритас“ като благотворителна организация на Католическата църква всекидневно помага на стотици хора в нужда. Ето защо „Каритас“ в енорията е онзи стълб, крепител на човешките ценности, който на местно ниво, в самото сърце на наболелите проблеми, помага чрез милосърдни дела и е толкова необходим на нуждаещите се.

Първият енорийски „Каритас“ в България е „Каритас“ в Белене, част от епархийната организация „Каритас“ - Русе. В годините „Каритас“ - Белене, е била напътствана от много енорийски свещеници, които със своята активност успяват да поддържат пламъка на милосърдието у хората. Сегашният двигател е отец Паоло Кортези, който е енорист в Белене от 2010 г. Неговата енергичност, опит и посвещение в помагането на ближния променят облика на енорията и живота на хората в нея.

За ролята на енорийската „Каритас“ като проводник на милосърдието към сърцата на хората разговаряхме с отец Паоло.

Ролята на енорийския свещеник за развитие на енорийската „Каритас“

Както с всяка група в енорията, енористът се грижи и за „Каритас“. „Специално за духовното възпитание на членовете - добавя отец Паоло. - Енористът се грижи организацията да не бъде изолирана от общността, а да бъде един колектив с нея. Стимулира, дава нови идеи, оказва всякаква помощ.“

Всяко добро дело има история

Историята на енорийската „Каритас“ в Белене датира от далечната 1994 г. Във времето след демократичните промени монс. Петко Христов - настоящ епископ на Никополската епархия и президент на „Каритас България“ от 2002 г., който тогава е енорист, има голямо желание в Белене да се създаде такава организация. В онези години само в Русе има „Каритас“. Той и няколко по-млади хора от енорията правят събрание в черквата и избират управителен съвет. Тогава дейността е свързана преди всичко с разпределянето на идващите помощи. „Каритас“ в Белене се раз-

вива бързо и надживява много скоро този начин за извършване на социална дейност.

От основаването си „Каритас“ - Белене, привлича доброволци, които да работят в помощ на бедните. През последните години енорията прави и основен ремонт на сградата, в която се помещава организацията, за да я превърне в едно съвременно и приветливо място за работа на доброволците.

В своите търсения на възможности за развиване на социално полезни дейности преди около 15 години „Каритас“ в Белене изгражда земеделска кооперация по един уникален проект на „Каритас“ - Русе, реализиран благодарение на „Каритас Швейцария“. Преминал през много перипетии кооперативът, наречен „Утро“, все пак сработва и функционира и до днес като земеделска дейност. Този опит само показва, че „Каритас“ може да участва и в такива инициативи.

Ролята на енорийската „Каритас“ - Белене, в общността

В своята дългогодишна история енорийската „Каритас“ има три основни роли. „На първо място това е една група, отворена към всички енорияши, които искат да творят милосърдни дейности и да работят заедно за доброто на нуждаещите се хора. На второ - тази група фокусира вниманието на цялата общност върху темите и делата, които имат връзка с бедните, страдащите, нуждаещите се. И трето - чрез своите дейности показва грижата на общността към най-онеправданите - споделя отец Паоло. - В основата си всяка християнска общност трябва да има група хора, която да се грижи за възпитанието към милосърдни дела и за реализирането на конкретни жестове на милосърдие от името на общността.“

Енорийската „Каритас“ - Белене, е именно тази група, която чрез развиването на своята социална дейност възпита-

ва, обгрижва и неспирно търси начини да подпомогне и пробуди активността на общността.

Социалната дейност на „Каритас“ в Белене

Преди 10 години „Каритас“ основава Център за домашни грижи, реализиращ дейности в подкрепа на възрастни хора. Центърът функционира и до днес. През 2014 г. отваря врати Център за социална интеграция и рехабилитация за деца с увреждания.

„Освен тези професионални дейности - добавя отец Паоло - „Каритас“ - Белене, събира, приготвя и дарява дрехи (нови и стари) и хранителни стоки. Помагаме с труд и със средства според нуждите на хората. Даряваме помощи на психиатрични центрове, деца и семейства в нужда. Тази година открихме и Център за изслушване, където всяка седмица доброволци от „Каритас“, сестрите и енористът заедно приемаме нуждаещите се, изслушваме проблемите им и решаваме как и с какво да съдействаме.“

„Каритас“ в Белене - домакин на млади хора, обединени около милосърдието

„Каритас“ - Белене, развива една много хубава инициатива, превръщаща се в традиция - да среща млади хора от Италия с млади хора, възрастни и хора в нужда от Белене. По думите на отец Паоло „общността е отворена винаги за приемането на гости не само от Италия, а и от целия свят и България, които желаят да дойдат тук, да живеят заедно с нас и нашата вяра и да работят с нас по линията на милосърдните дейности. Тези гости, специално младежите, носят ентузиазъм, сила, надежда и отварят нови хоризонти. Те гостуват за броени дни и след тези слънчеви дни започва отново всекидневието. Но техните посещения са зареждащи за дълго с положителни емоции, защото те се молят заедно с енорияшите, помагат с труд на нуждаещите се, веселят се заедно с хората, извършващи милосърдни дейности. Стават част от нас.“

Енорийската „Каритас“ в Белене чрез своите всекидневни дела ще продължава да бъде проводник на милосърдието към сърцата на хората - в духа на социалната доктрина на Католическата църква.

„Каритас“ по света

„Каритас Интернационалис“: Стотиците хиляди хора, които пристигат в Европа, търсещи грижа и закрила, трябва да бъдат приветствани - с този апел „Каритас Интернационалис“ призовава правителствата, общностите и всички хора. Повечето от бежанците и емигрантите идват от Сирия, Афганистан и Ирак, където са били изправени пред войната и бедността. Те се нуждаят от сигурност, подслон, храна, вода и консултиране.

Световното семейство на „Каритас“ призовава за безопасни и законни начини за миграция. Хората не трябва да предприемат рисковани пъ-

тувания към Европа или други места. Законната миграция ще спре операциите на престъпниците и трафикантите. Европейските страни, както и правителствата в други региони, трябва да направят някои фундаментални промени, за да се даде по-голяма възможност за преселване и прием, да се увеличат хуманитарните квоти, спонсорството и стипендиантските програми.

„Каритас“ призовава правителствата на Европейския съюз да вземат решение за справедлива система за споделяне на отговорност в името на човешките същества, изпаднали в беда. Отговорността обаче не е едностранен процес. Тези, които са посрещнати, трябва да имат и възможност да допринесат за приемащите общества.

„Каритас“ в България

Милосърдни като Отца

Ден на „Каритас“ (8 ноември 2015 г.)

По решение на Епископската конференция на Католическата църква в България всяка година неделята преди 13 ноември - деня на блажения епископ Евгений Босилков, отбелязваме Деня на „Каритас“ с организиране на благотворителни дейности в подкрепа на нуждаещи се хора.

Тази година Денят на „Каритас“ (8. XI. 2015 г.) ще бъде в навечерието на Светата година на милосърдието, която ще бъде открита на 8 декември и ще продължи до 20 ноември 2016 г. Като част от Католическата църква „Каритас“ е дълбоко ангажирана с обявената Юбилейна година на милосърдието.

В Деня на „Каритас“ - неделя, на 8 ноември, всички структури на „Каритас“ по места ще организират различни благотворителни инициативи в подкрепа на хората в нужда.

За повече информация и как да бъдете съпричастни се обърнете към вашата епархийна организация на „Каритас“.

„Каритас“ - Малко Търново, събра 63-ма сътрудници

В дните между 6 и 12 септември 2015 г. „Каритас“ в Малко Търново беше домакин на среща на сътрудници от цялата мрежа на „Каритас“ в България за провеждането на лагер и духовни упражнения.

Лагерът се проведе в дните от 6 до 10 септември, като участниците - част от които после останаха и за духовни упражнения, се срещнаха с бежанци, задържани от Гранич-

на полиция, работиха заедно с децата от център „Цветница“ и взеха участие в бдението в светилицето на Света Богородица в енорийския храм.

Тази година мотото на духовните упражнения, които продължиха три дена, беше: „Ако по-добро е възможно, добро не е достатъчно. Да бъдем свидетели на „Каритас“ (Милосърдието)!“ Енорийският свещеник от Бургас отец Михаил Шлахчък под формата на различни беседи, подходящи филми, игри и чрез пламенно слово успя да докосне сърцата на присъстващите. Всички взеха участие в Божествената литургия, както и заедно посетиха гробището в града - място където се срещат раят и земята.

Участниците в двете събития имаха възможността да обменят опит, впечатления и духовни размисли.

Страницата подготви
„Каритас“ в България

6

ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1503)
октомври 2015 г.

От сmp. 1

ма нужда от този тип вяра и последователи, затова не търсеше показност. За Него чудото бе директна връзка на думите Му със същността Му. Добрият пример бяха римският стотник и добрият разбойник, които ще повярват в Христос не когато прави чудеса, а когато умира на Кръста като изоставен, предаден, пропаднал нещастник. Така и днес има хора, които обикалят светилища, търсейки да видят необикновени неща и усещания, положителни енергии, излъчвания на странни светлини, долавяне на необясними миризми благовонни и какво ли още не. Те очакват да видят може би екзалтирани хора или да се докоснат до кой знае какви чудодейни статуи, кръстове и икони, да пият от чудотворни води... Но това ли е вярата? Това ли иска да види от нас Дева Мария в своите светилища? Нашата вяра не трябва да се крепи на това дали Бог е чул нашето прошение и дали скоро го е изпълнил. Ако е така, ще заприличаме на тълпата, удивяваща се на чудесата Христови и викаща „Осанна“ три дни преди да завика „Разпни Го“. Много лесно сякаш прехвърляме вината на другия, в това число и на Бог. Сякаш в света нямаше да има всичката тази лошотия, ако Бог премахнеше злото, болестите и смъртта, дошли сякаш без наша вина. Може би за някой търсенето на чудо е само извинение, за да се освободи от ангажмента към другия. Евтаназията например не крие ли под булото на състраданието пожелаването на смъртта само и само да се освободим от продължителната грижа за някой друг? Истинската вяра трябва да бъде съпроводена с милосърдие, споделяне, състрадание, обич. Без любов не може да има вяра. Всеки от нас е Божият отговор за брата в беда, който именно нас е избрал в този момент за свой ближия. Аз съм чудото Божие за този човек, не е нужно да се оглеждаме за други и друго встрани. Когато вярата се оцвети с цвета на любовта, тя става истинска, става душеспасителна, вдъхва надежда на света и дава смисъл на живота. Да не забравяме, че в отвъдното ще бъдем съдени по това доколко сме обичали нашия брат, не по значимост и брой публикации, дори не по това колко сме обичали Бог. Спомнете си за младежа от евангелския епизод, който пита Исус: „Какво добро да сторя, за да имам живот вечен?“ (Мт. 19, 16-19). Отговорът е „не убивай, не прелюбодействуй, не кради, не лъжесвидетелствуй, почитай баща си и майка си, обичай ближния си

На път за Ла Салет

като себе си“ - все заповеди, касаещи отношението на човека с човека.

Така, тръгвайки за Ла Салет, да не очакваме много от външността. Чудеса не че са невъзможни, но те избягват показността, те се случват в тишината на личната среща с Христос, в рамките на молитвата, на силната вяра, която те идват само да потвърдят. Тук меродавна е историята за явлението на Девата в Ла Салет, акцентираща върху важността на неделата, на деня, отреден за Господ срещу важността на притежанието, на независимостта и благоденствието, базирани тогава на реколтата от картофи, изместваща по значимостта си Господ. Картоф или Бог, Бог или Мамона (библейското нарицателно на парите). Не че достойният живот и богатство са нещо лошо, а и растението, внесено от Америка, ще спаси Европа от хроничното й недохранване; осъдителни в случая са самозабравата, изместването на ценностите в строгата (за наше добро) йерархия от стойности, загърбането на душеспасителното „Не само с хляб ще живее човек“ от телохранителното. За да не навлизам в нескончаемия спор на философите идеалисти и материалисти, само ще се огранича с езиковото богатство на гръцкия език, разполагащ с две думи за „живот“ - „bios“ и „zoi“. Bios е биологичното, тленното, необходимото, естествено, а zoi е животът като на изкупени чрез Христовата саможертва синове и дъщери Божии, охристовения човек с възстановеното Божие подобие, призван за спасение, за общение с Бог като единствен достоен Негов събеседник (така е и с двете думи за време: hronos - безкрайно повтарящото се, и kairos - времето за спасение сега и тук, без право на поправителен, дошло в историята ни с идването на Спасителя).

Освен с актуалността на посланието си (не само в дебата за работното време на магазините в неделя в някои страни) Ла Салет е и на планина - друг символ, известен ни от Библията. Планината е място на среща, на уединение с Бог, познато за много религии и култури. „El Shaddai“ (Бог на планината) е едно от имената за Господ, което еврейският народ ще използва, избягвайки от респект директното произнасяне на името Божие. На планината Синай Моисей ще получи скрижалите, на Тавор Исус ще се преобрази, на Сион ще бъде построен Йерусалимският храм,

Кармил и пророк Илия, Света гора, Рилската света обител... Планината е символ на търсенето на близостта с Бог, на извисяването, на светостта, на вървенето след Христос, на уподобяването с Него. Уподобяване, което изисква освобождаване от ненужния товар, от греховете ни, възпрепятстващи вървенето.

Едно старо еврейско предание, известно и на исляма, говори, че на края на света, в деня на Страшния съд, ще бъде опъната тънка копринена нишка между хълма на Гетсиманската градина и една от портите на Йерусалимския храм, наречена Красива (Красна). Между тях в ниското е долината Кидрон, известна още като Геената огнена заради горящите там отпадъци на града - нарицателно

куваме да се оприличим с големия син от притчата за блудния син и милостивия баща, възнегодущ за великодушното на баща си, който вдига банкет за завърналия се по-малък син, а на него не бе дал дори едно козле да заколи, за да се повесели с приятелите си. Той вижда дребното, не го успокоява отговорът на бащата: „Чедо, всичко мое е твое.“ Той не вижда ценното - милостта, любовта, която прави от бащата - баща, от сина - син. Велзевул е вече влязъл в сърцето му, в манталитета му. Синът е подразнен, вместо и той да прости, негодува срещу извънмерната щедрост на баща си, смята я за несправедлива според своите уж справедливи мерки и теглилки.

Тото с горчивата комичност на своите филми би казал: „Хо-

в страховете си до безпътие, до липса на надежда и отчаяние.

Да, защото голямата победа на дявола не е в падането на човека в един или друг грях, а в отчаянието, в убеждението, че последната дума за мен имат моят грях и моята слабост.

Да, всеки човек има една или повече слабости, които го карат да пада и дори често. Но Бог ни обича не защото сме примерни и безгрешни, а защото въпреки нашата слабост ние сме способни да повдигнем поглед нагоре, да кажем като блудния син „сгреших“, да поискаме бащината близост, преодолявайки псевдостойността на гордостта.

Ако погледнем назад личната си история, ще открием, че въпреки трудностите, болестите, неуспехите до нас е стоял винаги Исус, Който ни е подкрепял

за ада. Всяка душа ще трябва да премине по нишката, за да преодолее злокобната долина и да достигне до града на мира, до царството на блаженството, до рая.

Тези души, които са прекалено сериозни, пълни със себе си, натезжали от гордост, съдещи и осъждащи другия не толкова праведен, ще скъсат нишката и ще паднат в долината на вечното осъждане. Докато душите, които са леки, които не са изпълнени със страхове, които виждат стойността си в това, че са обичани, които не се чувстват по-значими от другите, не сочат с пръст другите, те ще преминат и влязат в Града на блаженството.

Така че да не се вземаме прекалено насериозно, считайки се за мерило и пример над другите. Горд и надменен е дяволът. Натезжали от себе си са и скулптурите на Миро (1893-1983). Всяка обида, всяка злонамереност, всяка трудност в прощаването идва от презумцията, от личната убеденост, че нашето достойнство се състои в нас самите, че ние сме в центъра на пиедестала, а не в образа и подобие Божие, които трябва да бъдат, не в Бога в мен, не доколкото съм отражение на Христос в мен, доколкото живее Христос в мен. Едно от имената на дявола в Евангелието е Велзевул, което в превод означава Господаря на мухите - този, който прави да смятаме за важни неща, които не са важни, да считаме за голяма обида неща, които всъщност са незначителни. Колко скандали и последващи обиди започват от дребни неща; гневът и тонът ни ескалират и достигаме до обиждане на другия, до изказване на неща под влияние на афекта. Миг след това вече съжаляваме, но гордостта ни (пак дяволска работа) не ни позволява веднага да си признаем грешката, вината. Така оставаме помирението за по-нататък, смятайки, че времето ще излекува раната, смятайки, че някак си безболезнено ще успеем да потушим огъня, да забравим за разменените реплики. Уви, за радост на дявола това може да продължи и години. Велзевул ни кара да смятаме, че гордостта ни е най-важното, а прошката е слабост и поражение. Пак той ни кара да считаме за най-важно парите, притежанието, нещата. Дори електрониката започва да измества човечността, директния контакт лице в лице. Дори да обичаме, става по-лесно виртуално, без риск от живата връзка на отговорност, понякога излишца извън нашия контрол. Рис-

ра ли сме или фелдфебели?“ Въпросът за безвъзмездността (gratuitas) на даряването и получаването е от екзистенциално значение. Действията, диктувани единствено от пресметливост и необходимост, могат да родят слепота, глухота, дори глупост. Колко пъти предпочитаме да не сме видели, да не сме чули, да не сме разбрали, отколкото да признаем очевидността на една лъжа, на една псевдоистина, на това, че сме били употребени. Предпочитаме да останем недосегнати и небезпокоени зад собствените си стени. Но освен собствената ни тежест, егоцентричност, самоувереност и самобожественост съществува и друг идол, заемащ мястото на Бог. Това е страхът, това са нашите страхове, това, че няма да успеем, че няма да имам семейството и кариера според рекламните миражи, че „ще изпусна влака“, че до четиридесет години няма да съм направил първия милион, че не съм този могъщ бог, за когото се смятах. Ами ако бъдещето и животът ми не са в мои ръце? Ами ако изгубя парите или това, което мисля, че имам? Страхове от всичко и от всички; следват депресия, безсъние, мания за преследване, ментални проблеми все още не тежки, но присъстващи. Дребните рекламни миражи за притежания, във важността на които Велзевул ни е накарал да повярваме, отклонявайки ни от същественото, правят така, че да стигнем

и утешавал, бдял е над нас, без да очаква взаимност и благодарност. Правел Го е, защото това е същността Му, защото не може да не обича въпреки всичко, въпреки обърнатия гръб и недоволство.

Така и ние нека да подражаваме на Христос в това даване на себе си, не раздаване на думи и идеали, а на дела, давайки не повърхностното, а есенциалното, не излишъка, а давайки - като вдовицата от евангелския епизод, с лептата цялата си прехрана (гръцкото „olon ton bion“ се превежда като „целия си живот“). Давайки не друго, а самите себе си. Както казва Малкия принц „същественото е в невидимото“ - не притежанието, а любовта. Планината, суровата природа също помагат за оценяването на човечността, на подадената ръка, на споделената храна. Да не се страхуваме да изглеждаме слаби, правейки добро, защитавайки слабия, непопулярния, публично неприетия. Горди, тежки и самодоволни не изглеждат добре в очите на Господ. А колко леко ни става след изповедта, след прошката, след помирието с близките ни, след помирието със собствената ни история, кариера и брак. Да изгоним от сърцата страховете си, защото знаем колко малко трябва, за да заемем страхът мястото на вярата. Колко малко ни трябва, за да забравим доброто, за да забравим любовта. За щастие също не се изисква много, за да възвърнем вярата, паметта, радостта. По нашата радост, по нашата лекота ще ни познаят, че сме Христови.

Амин!

Отец Петко ВЪЛОВ

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1503)
октомври 2015 г.

Католически свят

От сmp. 3

то архиепископ на Буенос Айрес папа Бергольо служи на 21 август тържествена литургия с катехистите и катекумените от своята епархия.

+++ Често пъти досадни и нахални медии изнасят или приписват любопитни изяви на папа Франциск. Подобен е случаят с очилата му. Един ден той взема двама гвардейци и с обикновена кола отиват в оптика в центъра на Рим. Влиза с единия гвардеец, а другият остава пред магазина. Папа Франциск казва на управителя Алесандро Спиенца, че няма пари за нова рамка, а само за нови стъкла. Работата продължава повече от половин

час. През това време папският гвардеец пред магазина привлича голямо множество любопитни граждани, папата излиза, гражданите сърдечно го поздравяват. Наскоро папа Франциск изпраща прелат Гилермо Кархер до оптиката на Спиенца за поправка на стари очила и му дава петтевровата банкнота. В оптиката му изработват изцяло нови очила и връщат старите. Спиенца присъства на Генерална аудиенция и забелязва, че папа Франциск е с новите очила. Той изпитва огромно вътрешно удовлетворение и запазва петтевровата банкнота като „ценно съкровище“.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Обещанията, благословиите и ползите от броеницата

Обещанията

1. Тези, които молят с голяма вяра броеницата, ще получат специални милости.
2. Обещавам моята закрила и най-големи благодати на онези, които молят броеницата.
3. Броеницата е мощно оръжие човек да не отиде в ада; тя ще унищожи пороците, ще намали греховете и ще ни защити срещу ересите.
4. Тя ще предоставя добродетели и добрите дела ще се умножават, ще предоставя Божията милост за душите, ще спасява човешките сърца от тяхната земна любов и суета и ще въздигне желанията им към вечните неща. Тези души ще се осветят по този начин.
5. Душата, която ми се препоръчва в броеницата, няма да погине.
6. Който казва броеницата благочестиво и следва тайните като свидетелство на живот, не ще познае нещастие. Бог няма да го накаже по справедливост и няма да го стигне насилствена смърт; ако е праведен, ще остане в Божията благодат и ще получи наградата на вечния живот.
7. Този, който е истински почитател на броеницата, няма да умре, без да получи последните тайнства.
8. Тези, които молят с голяма вяра броеницата и в часа на смъртта си намерят светлината на Бог и пълнотата на Неговата благодат, ще отидат в рай чрез заслугите на светците.
9. Ще освободя от чистили-

Октомври - месец на броеницата

- щето онези, които молят благочестиво броеницата.
10. Децата, обичащи броеницата, ще заслужат висока степен на слава в небето.
 11. Ще получите всичко, за което ме молите чрез броеницата.
 12. Тези, които разпространяват броеницата ми, ще бъдат подпомагани от мен в техните нужди.
 13. Моят Син ми е дал привилегията всеки, който ми се препоръчва, молейки броеницата, да има за ходатаи, докато е жив и в часа на смъртта си, целия небесен сомн.
 14. Мои деца са тези, които молят броеницата; те са и бра-

тя, и сестри на моя единствен син Исус Христос.

15. Предаността към моята броеница е сериозно свидетелство на вярата.

Благословиите на броеницата

1. Греховете са простени.
2. Жадните души са освежени.
3. Високомерните намират простодушието.
4. Страдащите намират утеха.
5. Неспойните намират покой.
6. Бедните намират умиротворение.
7. Вярващите са укрепени.
8. Живите ще се научим да побеждаваме гордостта.
9. Мъртвите (светите души) ще облекчат мъките си чрез привилегии.

Ползите от броеницата

1. Постепенно тя ни дава пълно познаване на Исус Христос.
2. Пречиства душите ни, като отмива греха.
3. Дава победа над враговете ни.
4. Улеснява ни да упражняваме добродетелите.
5. Пали ни в любовта към нашия Господ.
6. Обогаща ни с милости и заслуги.
7. Дава ни достатъчното, за да платим дълговете си към Бог и към нашите най-близки роднини и най-вече - можем да получим различни благодати от нашия Всемогъщ Бог.

По Catholic.net

Бенедикт Дасуа - първият блажен южноафриканец

„Усърден катехист и грижовен учител, свидетел на Евангелието дори с цената на собствената си кръв“ - така папа Франциск определи Бенедикт Дасуа, мирянин, глава на семейство, първия блажен южноафриканец в историята на Църквата. Церемонията по беатификацията се проведе на 12 септември в Тохояндоу, Южна Африка. Представител на папата беше кардинал Анджелио Амато, префект на Конгрегацията за делата на светците.

„Тшимангадзо“ или „Чудо“ - това е традиционното име на Бенедикт Дасуа. И действително животът му е чудо на благодатта. Роден е на 16 юни 1946 г. в селцето Мбахе, в нех-

ристиянско семейство; след преждевременната смърт на баща си се грижи за четиримата си братя. На 17-годишна възраст среща Бенедето РИСИМАТИ, харизматичен катехист, благодарение на когото получава кръщението и в негова чест избира името Бенедикт. Той обича земеделието и доставя зеленчуци на цялото селище, като помага на бедните и младежите.

Бенедикт Дасуа насочва усилията си в образованието и става начален учител, а след това и директор на началното училище. В селото си изгражда спортно игрище и започва да тренира момчешкия футболен отбор. Със собствените си ръце допринася за изграждането на черква и училище, като носи камъни и чакъл от реката до селото. На 30 години се оженва за Шади Евелин Мониаи, с която имат 8 деца. Предизвиквайки местните обичаи и традиции, той помага на жена си в домакинството.

От 1980 г. до 1990 г. работи активно в енорията, като помага на енорийския свещеник в различни богослужбени функции и преподава катехизис. През януари 1990 г. обаче нещата се променят - буря връхлита селото и покривите на много колиби пламват от мъниите. Старейшините в селото започват да говорят за

проклятие в резултат на магьосничество и решават да наемат шаман, за да открие кой е отговорен за магията и да го изгонят от селото. Бенедикт се противопоставя: „Моята вяра ми забранява да участвам в този лов на вещици“, казва той, като се опитва да обясни естествения произход на мъниите.

Гледат го с подозрение и му се подиграват, че отрича местните традиции. Седмица по-късно попада в засада - кло-ни, поставени на пътя, го принуждават да слезе от колата и група съселяни го нападат с камъни и тояги. Той е пребит безмилостно, попарен с вряла вода и накрая убит с камъни. Моли се на глас до последния си дъх. Неговото мъченичество скоро става известно и прочесът за беатификацията протича бързо.

Новият блажен е „шедьовър на Светия Дух“ и ни отправя три послания, посочва кардинал Амато: „Първо, той ни приканва да бъдем истински свидетели на Христос и Неговото слово на живот. Както той свидетелства с кръвта си за своята вяра, така и ние сме призвани да свидетелстваме с всекидневна и жертвоготовна вяроност практикуването на Божите заповеди и най-вече на повелята Му за любов и прошка в семейството, в общността и в обществото. Второ, блажен Бенедикт Дасуа ни насърчава да бъдем евангелизатори и мисионери на Христос. И трето, Бенедикт е семеен човек, който обича живота, като го приема с грижа и го защитава като скъпоценен дар от Бог. Това е и посланието, което новият блажен настойчиво отправя към всички християнски семейства в света - да приемем живота с великодушие и благодарност към Бог, създател на целия живот на земята.“

Ненаказани и простени, убиците на Бенедикт все още молят и получават помощ от децата на блажения, които повтарят: „Така би сторил баща ни.“

„В знак на почит към блажения Бенедикт - посочва в заключение кардиналът - Църквата приканва католиците да изпитват единствено чувства на любов, братство, хармония и солидарност, като преодоляват всяко етническо, социално и религиозно различие. Католическата църква възхвалява своите мъченици и светци, защото те са пратеници на мир и добро. Техният живот е действителен лек за сърцата, наранени от омразата, разделението и незначителното на ближния.“

6 октомври Аристократът свети Бруно фон Кернтен

Синът на херцог Фон Кернтен и племенник на свети Бруно, който носи същото име като вуйчо си, управлява от 1027 г. до 1034 г. канцеларията на кайзер Конрад II. Ученият, изпълнен с добродетели и същевременно точен в работата си Бруно, е ръкоположен за епископ на Вюрцбург в 1034 г. С кайзер Хайнрих III в 1045 г. той се премества в Унгария. В Персенбойг на Дунава, когато Бруно придружава на трапезата кайзера, покривът на залата се събаря и под развалините загиват много хора и самият Бруно.

Светецът се изобразява с високо запрятно расо, под което държи къса от стената, с който е убит.

Епископството Вюрцбург празнува паметта на светеца с официален празник. В нашия календар денят за възпоменанието на светеца е 6 октомври.

Салезианите - трета по големина конгрегация в Католическата църква

През 1859 г. 44-годишният италиански католически свещеник Джовани Мелиоре Боско основава духовно общество по подобие на Общността на свети Франциск Салски. По-късно то се превръща в конгрегацията Салезиани на Дон Боско. Основна дейност на салезианите е възпитаване и обучаване на оцетени, онеправдани, увредени младежи. Свети Йоан Боско (1815-1888)

е Патрон на младежите и на младите душепастори. Светият папа Йоан-Павел II (1978-2005) го обявява за Баща и учител на младежите. Конгрегацията на салезианите, монахините на Дон Боско и миряните салезиани възпитават младежите и създават достойни, съзнателни граждани и добри християни, подвластни на разума, на религиозните и моралните ценности. Голямото салезианско семейство е организирано в 30 групи в 132 страни на света. Със своите 15 300 духовници конгрегацията се нарежда на трето място в Католическата църква след йезуитите и францисканците.

Петър КОЧУМОВ

Пишат ни от енориите

На празника Рождество Богородично енорийският храм в с. Ново Делчево бе посетен от голяма група вярващи от енория „Свети Илия“ в с. Радово и енория „Свети Йоан Кръстител“ в гр. Струмица, Република Македония. В съслужението на литургията участие взеха отец Гоце Костов, отец Илия Стояков и отец Трайче Ташев, който изнесе и празничната проповед. От българска страна освен домакина присъства и дякон Мартин Дулчев. Хорът бе съществено подсилен с гласовете на гостите, а за пълната черква е излишно да споменавам. В сърдечна обстановка в залата на енорията тържеството продължи с похвалване и взаимно споделяне, като не един бе на мнение, че това опознаване трябва да продължи. По-късно с гостите се отправихме към Рилската света обител, което съвпадна и с храмовия празник на манастирския католикон. Естествено всички останаха впечатлени от видяното и чувотото.

За енорияшите от с. Ново Делчево този взаимнообмен ще продължи на 4 октомври с неделно богослужение в източнокатолическата енория на гр. Яница, Република Гърция, родно място за покойните отец Тимотей Янев и сестрите евхаристинки Юлиана и Бенедикта.

Отец Петко ВЪЛОВ

8 ИСТИНА VERITAS
Брой 10 (1503)
октомври 2015 г.

Не забравяйте да се абонирате за вестник „Истина-Veritas“ в най-близката пощенска станция. Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Богослов и философ

9 октомври - Свети Дионисий

Източниците за живота и делата на свети Дионисий ни поставят в особена ситуация. Не можем да ги определим като противоречиви - по-скоро те са твърде различни, що се отнася до периодиката. В книга за светците¹, предназначена за масовия читател, агиографските сведения за светеца са оскъдни, но ясни. Цитира се свидетелство на Григорий от Тур, който пише в своята „Historia Francorum“, че Дионисий, придружен от шестима епископи, е изпратен от папа Фабиан в 250 г. в Галия да

Все пак упоменатата книга споменава тази дата, макар и с уговорка, пише още, че някога е било разпространено мнението, че светецът е бил обърнат във вярата от свети Павел. Към тези данни се добавя становището, считано от науката за по-модерно, че същият този Дионисий сам се е наричал Аеропагит, а философската наука го отбелязва като Псевдо-Аеропагит, живял и творил в края на V и началото на VI в. и произхождал от средите на сирийските монаси. Ако втората датировка е върната, може да се

на богопознанието - троен според него. Първата линия е на катафатичната⁵ теология, определяна с думи, които представят Бог единен и троичен, втората е на апофатичната⁶ теология. При нея от тварите постепенно отпадат качества на Бог, вложени в тях, защото само Бог единствен е безкраен и се извисява над всичко, само при Него всички качества са в пълнота. Третата линия е на символичната теология, при която се възприемат понятия от сетивното, приложени в преносен смисъл към Бог - например се говори за справедливостта и красотата, но и за гнева на Бог.

проповядва там Евангелието. Дионисий организира религиозния живот във все още неизвестния град Lutetia Parisiorum (днешния Париж). Съвременната медиевистика го определя като „френския Херодот“, а в справочника на книгата си „Цивилизацията на средновековния запад“ Жак льо Гоф публикува кратка биография на Григорий, в която го определя като символ на епископ от ранното средновековие², който ни представя изчерпателна картина на живота в мервингска Галия. Друг учен - Питър Браун, често го цитира в труда си „Култът към светците“³.

И така - епископът на Тур, живял в VI в., описва историята на свети Дионисий от III в. Мъченическата смърт на светеца се определя между 250-251 - 258 г., по времето на император Деций или Валериан. Свети Дионисий загива за вярата заедно с дякона Рустик и свещеника Елевтерий.

По-различни и също така оскъдни са сведенията в книгата „Християнската философия“ на Етиен Жилсон и Филотеус Бьонер⁴. От там става ясно, че светецът е бил известен богослов и философ. Според свидетелствата в книгата годината 250, отбелязана като ориентир за дейността на свети Дионисий, е твърде ранна и невярна.

допусне, че Дионисий и биографът му са били съвременници. Във Франция светецът е известен като Сен Дени.

Вероятно днес бихме се поколебали дали въобще става дума за едно и също лице, ако не съществуваше дейността на абат Сугерий, по чиято инициатива прочутата черква в Париж „Сен Дени“ е преобразена в епохата на готиката (в 1130 г.) под влияние на богословските възгледи на този Дионисий, които напълно съвпадат с научните характеристики от шеста глава на „Християнската философия“.

Но нека най-напред изложим накратко основното в мисловната система на светеца, обявен за Doctor hierarchicus, чието богословско и философско значение е отдавна признато и оценено. Заслугата му е, че запознава Запада със значителна част от неоплатоническите философски възгледи. Философската му система е причина да го възприемат като учител в школата на мистиката.

Според Дионисий „посветеният“ е способен само да се приближи до недосегаемостта на Бог и това познание в края завършва с мълчанието. Господ е толкова свят, че всички слова, изречени за Негова възхвала, не биха могли да изразят величието Му. Тази теория е изложена в трактата на Дионисий „За тайнственото богословие“, обхващащ 5 глави. По-нататък в същата творба авторът ни представя схващането си за пътя

В творбата „За небесната йерархия“ авторът обсъжда ангелския свят. Той разглежда йерархията като състояние и като задача. Относно първата страна на възгледа основната мисъл, от която се изхожда, е, че Бог е първият йерарх, Който издига в битие същностите. Причастността им с Неговото съществуване е определена от Твореца в зависимост от битието им. Така в ангелския свят има 9 степени, разделени в групи по 3 - ангелски хорове, които непосредствено се съединяват с Бог, господства, сили и власти и начала, архангели и ангели.

Втората страна на възгледа за йерархията - като задача - поставя въпроса за уподобяване и единение с Бог, Създател на същностите в йерархичен ред. Тук Дионисий диференцира акта на просветление, като пише за движението от горе надолу - тоест просветлението от по-висши към по-низши същности, при което се различават просветлявани и просветляващи.

Майя ХИЛДЕГАРД
(Следва)

Бележки:

1. Das grosse Hausbuch der Heiligen - Munchen, 2000.
2. Льо Гоф, Жак. Цивилизацията на средновековния Запад, приложения, таблици, София, 1999.
3. Браун, Питър. Култът към светците (Възход и функции в латинското християнство), София, 2000.
4. Жилсон, Е, Бьонер, Ф. Християнска философия, София, Университетско издателство, 1994.
5. катафатична - позитивна

Ехо от папското слово към Американския конгрес

„Исторически и вълнуващи думи. Особено съм впечатлен от неговите думи да служим на диалога и мира“. Така американският държавен секретар Джон Кери, коментира на своя Tweeter акаунт историческото слово на папа Франциск към Американския конгрес на 24 септември.

„Благодаря ви, Pontifex. Имаме още много да направим за грижата за нашата планета, укрепването на икономическите възможности и отстояването на правата и достойнството на всички“, е туйт съобщението на бившия държавен секретар Хилари Клинтън след словото към конгреса. Тя приветства папските слова за премахване на неравенството и призивите му за борба с климатичните промени.

От своя страна републиканският кандидат-президент, католикът Джеб Буш изказа задоволството си от призива на папата към депутатите да работят заедно за доброто. „Благодаря за вдъхновяващите думи на папата. Хората с добра воля трябва да работят заедно, за да напредваме към общото благо“, пише бившият губернатор на Флорида.

45-минутното слово на папа Франциск бе прекъсвано 36 пъти от аплодисменти. „Още веднъж папата докосна сърцевината на проблемите. Акцентира над двете реалности, отнасящи се до икономическите интереси и живота на човек“, посочва отец Енцо Фортунато, журналист и говорител на францисканския манастир в Асизи. „Папата не се страхува да постави на преден план основните проблеми, откривайки възможността, която имат управляващите, да започнат отново да обичат, зачитат и служат на човешкото същество, вместо да го потъпкват и експлоатират“, посочва още отец Фортунато.

За Андреа Рикарди, основател на Общността на свети Егидий, „от една страна папата определи САЩ, като „страна на мечтите“, а от друга, за сегна директно основните теми като смъртната присъда, борбата с търговията на оръжия и закрилата на живота. Що се отнася до смъртната присъда и търговията с оръжия, папа Бергольо говори като човек, съзнаващ важната и решителна роля на Съединените щати. Признавайки Америка като страна на надеждата, сякаш Бергольо я призова да бъде по-последователна“.

Словото на Светия отец съумя да обедини и двата основни американски всекидневника - консервативния „Вашингтон пост“ и либералния „Ню Йорк Таймс“, които определят словото към конгреса като „предизвикателство за американската политическа система“.

За столичния всекидневник „Вашингтон Пост“ „още преди да стане първия папа, говорил пред конгреса, Бергольо оформи една по-политическа програма от своите предшественици с остри послания към управляващата класа, събрала се, за да го слуша в парламента“. Според ежедневника „първата политическа стъпка на папата бе тази, в която се представи като „син на емигранти“.

От своя страна „Ню Йорк Таймс“ се спира на думите на папата към американските парламентаристи, често разделени и забравящи за корените на Америка „изградена от емигранти“. „Папа Франциск бе вежлив, но много ясен в излагането на идеалите на нацията. За американците посланието на надежда и стимул на папата стигна директно до американския народ, но преди всичко към онези, които са призвани да го управляват“.

Специален екран пред сградата на Американския конгрес - AFP

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1503)
октомври 2015 г.

Девет дни поклонничество - доста дълго време за кратък очерк, изобщо не е възможно да се разкаже накратко. Поклонихме се не само на Дева Мария в Ла Салет, но и на други трима светци, известни и обичани от българските католици - Дон Боско, Жан-Мари Виане и Франциск Салски.

Разбира се, основната ни цел бе Ла Салет. А за Ла Салет може дълго да се разказва. Пък и е по-слабо познато в България. Затова започвам оттам, въпреки че най-напред бяхме при Дон Боско.

Добре известно е, че най-добрият начин да опознаем едно място е посещението там или в краен случай снимки, филми, картички. Все пак ще се опитам с думи да разкажа видяното и преживяното, като за видяното ще съм обективна, а за преживяното... не става. Всеки от групата на поклонниците нека сам разкаже за себе си, ако иска.

Но най-напред - как стигнахме до Ла Салет.

И тъй, на третия ден от излизането ни от България вече пътувахме към Ла Салет. Докато се усетим, бяхме извън Торино и започнаха острите завои към планината. От двете страни на автобуса - живописни пейзажи. Фотоапаратите работеха усилено и всеки търсеше от мястото си най-добра позиция за снимане. При отпусване от Торино някои от групата бяха разместили местата си - седнали по-напред, вероятно защото ни подплашиха, че пътят е труден, да му мислят тези, на които им става лошо от завоите. Трябваше да се преместя по-назад и на противоположната страна, но се ока-

за, че съм спечелила - всички красиви гледки дълго време се нижеха от моята страна. Най-после другата редица се зарадва: „Хайде сега да ви видим, вижте каква красота е при нас!“

Така неусетно изведнъж пред нас се изпречиха сградите на Ла Салет. Бяхме вече подготвени в известна степен какво ни очаква, но занемели от радост и заобикалящата ни красота заслизахме от автобуса.

Докато пътувахме, г-н Стефан Папучиев ни прочете биографията на епископ Рафаил Попов и ни припомни, че след като става чудото в Ла Салет, този втори български епископ

ва Мария.

И така - Ла Салет, където се е явила Мария, се намира във Френските Алпи, където е и най-високата част на тази планина. Светилището е на 1800 м над морското равнище, а това за тази част на Алпите не се смята за много високо. Дева Мария се явява там само веднъж, но тази ѝ поява заслужава сериозно внимание. И тук, както и в Меджугорие, тя се явява на две деца - овчарчета, които пасат кравите си в местността. Можем да помислим върху факта, че обикновено тези чудни явления са все пред деца и пред овчарчета. Та нали и когато се ражда Исус, първите, на които е из-

в Лес Абланд да замества за няколко дни болен овчар в имота на Пиер Селме - съсед на Жан-Батист Пра.

Двете деца не са посещавали нито училище, нито катехизис. Говорят на местния диалект и знаят малко френски.

На 19 септември 1846 г., празника на Скръбна Дева Мария, децата са с кравите в планината. След като хапват на обяд малко хляб и сирене, задремват, но изведнъж Мелани се събужда и бутва спящия Максимиан, разтревожена, че не вижда наблизил кравите. Децата се изкачват бързо на хълма и изведнъж пред тях се явява ярка светлина. В светлината те съзират седнала на камък плачеща жена. Тя се изправя и плачейки, ги приканва да се приблизят с думите: „Елате по-близо, деца, не се страхувайте, аз съм тук, за да ви съобща голяма новина.“ Децата са силно уплашени и учудени, но видът на красивата жена ги успокоява и те приближават до нея. Тогава забелязват, че е облечена с дрехи, които носят жените в околността, на главата си има коронка от лъчи над венец от рози. Същите рози като верига опасват горната част на роклята ѝ, но тя носи и друга верига около врата си - гурба, желязна, на която виси кръст с разпятие и от двете страни на напречните му рамене висят чук и клещи. На децата говори на диалекта от родния им край.

Това е Дева Мария, но децата не я разпознават. Чак когато отиват при работодателите си и Мелани разказва на старата госпожа Пра какво са видели, старицата ѝ казва, че са говорили с Дева Мария.

Дева Мария се явява в смутно за Франция време. В страната царува глад, реколтите са лоши, вярата е занемарена, хората тънат в грехове, затова Мария плаче, седнала на камък. Тя разкрива на децата тайните, а те са много. Най-силните думи, които казва на децата, а те трябва да предадат на хората, са следните:

„Ако хората не престанат да не се подчиняват на Бог, аз не ще мога да удържа тежката десница на моя Син.“ След това добавя някои важни мисли, които се отнасят за бъдещето. Със сълзи на очи казва, че три четвърти от населението на Франция ще загуби вярата си, че протестантските народи ще се разкаят и ще се примирят, като прокламират вярата си, а другите народи ще се обърнат към Бог и ще възобновят вярата си. Мария предвижда разцвет на Църквата и казва още, че след период на мир ще се яви чудовище, което ще предизвика безпокойство. Най-голямото чудовище ще дойде в края на XIX и началото на XX век. Дали не става дума за антиклерикалното правителство на Франция в самото начало на XX в. или пък за двете световни войни в XX в.? Девата предсказва още и неуспешен опит за убийство на папата (вероятно атентата срещу свети Йоан-Павел II). Мария призовава да се моли често бронеицата, а също и да се спазва неделата - Божия ден. Девата приканва към покаяние и изповед и към възвръщане на любовта към ближните. Когато децата ѝ се оплакват, че за Коледа не са имали картофи и жито, защото реколтата е повредена, тя отговаря, че това е наказанието на Бог, заедно не Го почитат и не Го слушат.

Девата най-напред говори с Максимиан, а Мелани вижда това. След това говори и на Мелани. Двете деца и Мария са обгърнати в облак от светлина.

Кръстът, провесен на врата на Богородица с тежката верига, е знак за мъката за Сина ѝ, както и на греховете на хората, които ѝ тежат. Чукът - това са грешниците, които забиват греховете си в плътта на Исус, а клещите са знакът на праведниците, които изтеглят тези грехове като гвоздеи, забити в плътта.

Майя ХИЛДЕГАРД
(Следва)

I. Тъжната Дева Мария от планината

на католиците от източен обред в родината ни от 25 до 28 август 1870 г. е бил гост в манастира „Нотр Дам де ла Салет“ и е присъствал на тържествата по случай явлението на Дева Мария в Алпите край град Гренобъл. Тук, в присъствието на духовни и светски първенци на просветена Европа, Рафаил Попов посвещава България на закрилата на Дева Мария от Ла Салет. За да се обнови и потвърди това посвещение по време на нашето присъствие в Ла Салет, в базиликата бе отслужена литургия от нашите свещеници Петко Вълв и Койчо Димов, които в края на литургията прочетоха молитвата, четена някога от епископ Попов на тържественото посвещаване на България на Де-

вестено, са пак овчари и те първи идват да Му се поклонят.

Децата в Ла Салет се казват Мелани Калва и Максимиан Жиро. Мелани е 15-годишна и е родена в 1831 г. в Корб. Тя е четвърто от десетте деца в едно много бедно семейство. Принудена е да отиде в Лес Абланд, за да пасе кравите на Жан-Батист Пра. Максимиан е на 11 години - роден е в 1835 г. също в Корб, но децата не са се познавали, преди да се срещнат в планината. Бащата на Максимиан е колар. Майка му умира, когато той е на 8 месеца, и бащата се оженва отново. Детето се чувства самотно и прекарва в компанията на козите и кучето. На 11 години трябва вече да работи и отива

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1503)
октомври 2015 г.

„Между небето и земята“

От стр. 1

ки най-новата енциклика на папа Франциск - „Laudato si“. В същия ден групата от град Раковски изпълни и своята песен „Laudato si“ по молитва на свети Франциск от Асизи.

Във втория ден темата на фестивала беше „Човек“. Беседата, която води отец Елко Терзийски, се превърна в опорна точка за размисъл как да се живее животът според Божия смисъл и в изпълнение на завета: „Пълнете земята и об-

ладайте я“ (Битие 1, 28). Младжите се включиха активно в теоретичните разговори и също толкова динамично в спортните занимания.

На третия фестивален ден, който беше наречен „Стълба“, беседа имаше отец Яцек Войчик, който подчерта, че в общността на Църквата имаме полезни средства по пътя на живота: тайнствата и Словото Божие. Отец Яцек също така води литургия на покаяние и подпомагаше младите в получаването на Божиите благодати при изповед.

Последния ден участниците

се опитаха да стигнат небето, срещайки се с епископ Георги Йовчев и с отец Михал Шлахцяк, който говори за последните неща: съд, ад и рай, и как днес можем да постигнем хармония между земното и небесното.

Всеки ден от фестивала участниците имаха възможност да развият своите таланти в организирани уъркшоп-

ове. Тази година те бяха свързани с музика, народни танци, пеене, китара, барабани. В допълнение - театрален уъркшоп (водеше го актьорът Емил Емилов) и фокуснически (жонгльорство, акробатика).

Вечерите бяха посветени на концерти, които ще оставят спомени за дълго: българското дуо „Нора и Бисер“, хърватската група „Спирьц 33“, ан-

самбълът от Полша „Play&Pray“ и испанският изпълнител Нико Монтеро.

Във вторник, 24 август, младжите посетиха катедралата „Свети Лудвиг“ в Пловдив във връзка с нейния храмов празник.

Следващият - седемнадесети по ред фестивал - ще се проведе от 22 до 27 август 2016 г.

Георги МАРТИНОВ

Сметка от Бог

След смъртта си един човек се приближи колебливо до небесната порта. Почука. Отвори му усмихнат ангел и го заведе в чакалнята пред рая. Атмосферата изглеждаше доста строга, като в съдебна зала. Мъжът седна да чака и започна да го хваща страх. След известно време ангелът се върна. В ръката си носеше лист с надпис „сметка“. Мъжът взе хартията и зачете:

- светлина от слънцето
- сняг и вятър
- птици, трева
- вдишван и издишван въздух

- поглед към звездите
 - детски усмивки
 - очи на девойка
 - прясна вода
 - ръце, крака
 - първата дума на детето

Списъкът нямаше край. И колкото по-дълго четеше, толкова повече се плашеше. Какво ли ще трябва да плати? И какво? В този момент се появи Господ и положи ръка на рамото му. „Това е от мен, даром, без пари - каза и се усмихна. - Чак до края на света!“

Какво ми харесва - да плащам сметки или да ги издавам? Лесно е да направиш сметка на някого, но сам на себе си? По-лесно е също някой съдия да те осъди, отколкото ти сам да признаеш недостатъците си!

„Най-голямото щастие е да те обичат заради самия теб или по-точно да те обичат въпреки теб.“

Виктор Юго

„Великите дела винаги са съпроводени с големи препятствия.“

Франсоа-Мари Аруе - Волтер

Бижутер

Зад масата седял бижутер и гледал улицата през витрината на магазина. Към магазина се доближило момиче и притиснало нос към витрината. Неговите очи - сини като небето, засияли, когато забелязали прекрасните накити... Веднага влязло вътре и посочило с пръст един прекрасен син гердан.

- Това е за сестра ми. Може ли да го опаковате като подарък?

Собственикът изгледал с учудване малката клиентка и попитал:

- А колко пари имаш?

Момичето сложило на масата една ламаринена кутийка. Отворило я и я изсипало. Паднали няколко дребни банкноти, шепа монети, няколко миди и фигурки.

- Ще стигнат ли? - попитало гордо. - Искам да купя подарък за моята най-голяма сестра. От момента, в който нямаме майка, тя ни е майка и няма нито секунда време за себе си. Днес има рожден ден и знам, че от този подарък ще се зарадва много. Този гердан има същия цвят като нейните очи.

Собственикът донесъл красива хартия и грижливо опаковал гердана.

- Вземи - казал на момичето - и го носи внимателно.

Момичето важно излязло навън.

След час в магазина влязла красива девойка с прекрасни сини очи. Сложила на масата кутията с гердана, която бижутерът опаковал, и попитала:

- Този гердан тук ли е купен?

- Да, госпожице.

- И колко струваше?

- Вижте, цените в моя магазин са конфиденциални. Те се знаят само от мен и моите клиенти.

- Да, но моята сестра имаше само дребни пари. Никога не би могла да плати такъв гердан!

Бижутерът взел кутийката, затворил я със скъпото съдържание, отново грижливо я опаковал и я дал на девойката с думите:

- Вашата сестра плати. Даде най-голямата сума, която човек може да плати - даде всичко, което имаше.

Дали сме в състояние да платим винаги най-високата цена за доброто? Когато сме убедени, че доброто, което правим, иска жертва, дали искаме да се жертваме за другите безусловно?

„Благодарността е дълг,

който трябва да бъде платен, но който никой няма право да очаква.“

Жан-Жак Русо

„За отчаяните няма друго лекарство освен надеждата.“

Уилям Шекспир

Цигулка

По времето на търг водещият повдигнал една цигулка. Тя била стара и олющена, струните не били опънати, а висели. Помислил, че в случая наддаването ще приключи бързо.

- Дами и господа, колко предлагате? Започваме със... сто евро!

- Сто и пет!

- Сто и десет.

- Сто и петнадесет!

- Сто и двадесет!

- Сто и двадесет за първи път, сто и двадесет за втори път. Сто и двадесет...

Неочаквано се изправил възрастен мъж с посивяла коса, отишъл при водещия, взел цигулката, с кърпа почистил прахта, опънал разхлабените струни, хванал я и засвирил нежна и красива мелодия - като ангелски хор.

Когато мелодията свършила, водещият попитал:

- Сега колко ще ми дадете за тази цигулка?

- Хиляда евро? Кой ще даде две хиляди? Две хиляди за първи път! Кой каза три хиляди? Три хиляди за пръв път, три хиляди за втори път, три хиляди за трети път! Продадено!

Хората ръкопляскали, но някои се питали - какво промени стойността на цигулката?

И някой отговорил - докосването на майстора!

Ние сме стари (и млади) инструменти, едни по-запазени, други по-изхабени и очукани. Способни сме да изсвирим невероятни мелодии. Стига да усетим докосването на майстора. Да му Го позволим. Всеки ден!

„Щом вземете решение, вселената се нарежда така, че то да се случи.“

Ралф Уолдо Емерсън

„Никога не е късно да бъдеш този, който си могъл да станеш.“

Джордж Елиът

Отец Михал ШЛАХЦЯК, ОВ

Из „Чуто и предадено

нататък“

**ЧАСТ ТРЕТА
Животът в Христос**

**Раздел първи
Призванието на човека:**

Живот в Духа

Първа глава

**Достойнството
на човешката личност**

Член 7

Добродетелите

II. Богословските добродетели

Вярата

1815 Дарът на вярата живее в този, който не е грешил против нея (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 15: DS 1544). Но „без дела вярата е мъртва“ (Иак. 2, 26); лишена от надеждата и любовта, вярата не свързва пълноценно вярващия с Христос и не го прави жив член на Неговото тяло.

1816 Христовият ученик не трябва само да пази вярата, но да живее с нея и да я изповядва, да я засвидетелства с увереност и да я разпространява: „Всички трябва да са готови да изповядват Христос пред хората и да Го следват по пътя на Кръста всред гоненията, които никога не липсват на Църквата“ (CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 42: AAS 57 (1965) 48; вж. ID., Decl. Dignitatis humanae, 14: AAS 58 (1966) 940). Служенето и свидетелстването на вярата са необходими за спасението: „И тъй, всеки, който Мене признае пред човеците, ще призная и аз него пред Моя Отец Небесен; а който се отрече от Мене пред човеците и аз ще се отрека от него пред Моя Отец Небесен“ (Мат. 10, 32-33).

Надеждата

1817 Надеждата е богословска добродетел, с която ние желаем като наше щастие Царството небесно и вечния живот, влагайки нашето доверие в Христовите обещания и опирайки се не на нашите сили, а на помощта на благодатта на Светия Дух: „Нека държим неотклонно изповеданието на надеждата, защото верен е Оня, Който се е обещал“ (Евр. 10, 23). Светият Дух, „Който изобилно [се] изля върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител, та оправдани с Неговата благодат, да останем по надежда наследници на вечния живот“ (Тит. 3, 6-7).

1818 Добродетелта на надеждата отговаря на стремежа към щастие, заложен от Бог в сърцето на всеки човек; тя поема упованията, които вдъхновяват човешките деяния; тя ги очисти, за да ги насочи към Небесното царство; тя предпазва от отчаяние; тя подкрепя в момент на безпомощност; тя отваря сърцето в очакване на вечното блаженство. Устремът на надеждата предпазва от егоизъм и води сърцето до щастие то на любовта.

1819 Християнската надежда възобновява и изпълва надеждата на избрания народ. Тя намира своя произход и своя образец в надеждата на Авраам, изпълнена в Исаак от Божиите обещания и пречистена от изпитанието на жертвоприношението (Вж. Бит. 17, 4-8; 22, 1-18). „Без никакво основание за надежда, повярва с надежда, че ще стане баща на много народи“ (Рим. 4, 18).

1820 Християнската надежда се открива още отначало в проповедта на Исус, при огласяване на блаженствата. Блаженствата възвисяват надеждата ни към небето като към нова обетована земя; те очертават нейния път през изпитанията, които очакват Христовите ученици. Но чрез заслугите на Исус Христос и Страданието Му Бог ни пази в надеждата, която не посрамя (Рим. 5, 5). Надеждата е „за душата ни като непокатима и яка котва, която влиза (...) най-вътре зад завесата, където Исус влезе предтеча за нас“ (Евр. 6, 19-20). Тя е също оръжие, което ни предпазва в битката за спасението: „Като наденем бронята на вярата и на любовта и шлема на надеждата за спасение“ (1 Сол. 5, 8). Тя ни доставя радост дори и в изпитанията: „Бъдете радостни в надеждата; в скръбта бивайте търпеливи“ (Рим. 12, 12). Тя се изразява и се подхранва в молитвата, по-специално в „Отче наш“, обобщение на всичко, в което надеждата ни кара да вярваме.

1821 Следователно ние можем да се надяваме на небесната слава, обещана от Бога на онези, които Го обичат (Вж. Рим. 8, 28-30) и изпълняват волята Му (Вж. Мат. 7, 21). При всички обстоятелства всеки трябва да се надява с Божията благодат и „който претърпи докрай, ще бъде спасен“ (Вж. Мат. 10, 22; CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 13: DS 1541) и ще получи небесната радост, като вечна награда от Бог за добрите дела, извършени с Христовата благодат. С надежда Църквата се моли „да се спасят всички човеци“ (1 Тим. 2, 4). Тя се стреми да бъде съединена с Христос, нейния Съпруг в небесната слава:

„Надявай се, о, душо моя, надявай се. Ти не знаеш деня и часа. Бди грижливо, всичко преминава бързо, при все че нетърпението ти прави сигурното несигурно и краткото време - дълго. Помни, колкото повече се бориш, толкова повече ще доказваш любовта, която имаш към твоя Бог, и толкова повече ще се радваш един ден с твоя Възлюбен в безкрайно щастие и блаженство“ (SANCTA THERESIA A IESU, Exclamaciones del alma a Dios, 15, 3: Biblioteca Mistica Carmelitana, v. 4 (Burgos 1917) p. 290).

Из „Катехизис на Католическата църква“

**2 октомври
Ангели
пазители**

Вярата в ангелите пазители, които помагат на отделните хора, се позовава на Светото писание. В Евангелието на Матей (18, 10-11) Исус Христос говори за „малките“, но Той не визира само децата, а всички, които вярват в Него: „Гледайте да не презрете одного от тия малките, защото казвам ви, техните ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя Отец небесен.“ Католическият катехизис (336) подчертава: „От зачатие до смъртта всеки вярващ има до себе си един ангел като пазител и пастир, за да го води в живота.“ От XV век първо в Испания и Франция посвещават празник на ангелите пазители. През 1609 г. папа Павел V разрешава официалното му честване през септември; по-късно празникът е преместен на 2 октомври.

Веска КОЧУМОВА

11 ИСТИНА
 VERITAS
 Брой 10 (1503)
 октомври 2015 г.

Условия за получаване на индулгенция през Годината на милосърдието

Из писмото на папа Франциск за подготовка и провеждане на Юбилейната година „Бих желал индулгенцията през Юбилейната година да стигне до всеки като лично преживяване на милосърдието на Бог, Който се отнася с всички като баща, Който приема и прощава, като напълно забравя извършения грях. За да изживеят и получат опрощение, вярващите се призовават в знак на стремежа

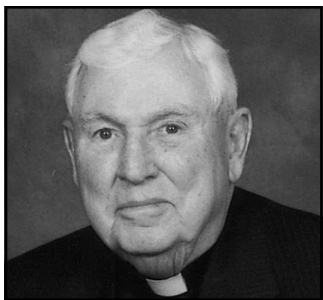
към истинско обръщане да направят кратко поклонение до Светите врати, които ще бъдат отворени във всяка катедрала или в черква, определена от епископа, и в четирите папски базилики в Рим. По същия начин определям, че опрощението може да се получи и в светилищата, където ще бъде отворена Вратата на милосърдието, както и в храмовете, традиционни определени като

юбилейни черкви. Важно е този момент да бъде свързан преди всичко с тайнството на помирието и честването на светата Евхаристия, включително с размисъл за милосърдието. Необходимо е тези богослужения да включват и Веруюто, както и молитва за мен и за намеренията, които са близо до сърцето ми, за благо на Църквата и на целия свят.“

По www.catholic.news.bg

Най-възрастният епископ в света Петер Лео Герети навърши 103 години

Петер Лео Герети е роден на 19 юли 1912 г. в гр. Шелтън, щата Кънектикът (САЩ). Той е първото от деветте деца на родителите си. Баща му се разболява тежко и той е принуден да работи като ученик, за да издържа голямото семейство. На 20 години постъпва в местната семинария, след това продължава духовното си образование в Париж (Франция). На 19 юли 1939 г. е ръкоположен за свещеник в катедралата „Нотър дам дьо Пари“. Връща се в родината и служи като енорист в католическа афроамериканска енория в продължение на 27 години. През 1966 г. е удостоен с епископ-

ки сан. Като участник във Втория ватикански събор заявява: „Това беше най-значимото събитие в моя живот не като свещеник или като епископ, а като католик; особено приветствам въвеждането на местния език в литургията.“

На рождения си ден епископът каза: „Благодаря на Всевишния за тази рекордна житейска възраст в Католическата църква - 103-години, от които 49 години като епископ. Поздравявам един мой по-млад събрат - 91-годишния словашки кардинал Ян Хризостом Конец, с друг рекорд - 64-годишната му епископска служба!“

Петър КОЧУМОВ

15 октомври - Света Тереза Авилска

Молитва на светицата

О, Господи, Ти знаеш по-добре от мен, че побелявам аз все повече от ден на ден, че ето - времето се приближава, когато вече ще съм стара. Предпази ме, моля Те, от изкушението да си въобразявам, че трябва винаги по всяка тема становището си да давам. Избави ме също навреме от копнежа на другите живота да искам да нареждам. Научи ме Ти добре да се замислям, но в размисли безплодни да не се уливам. Още дай ми сили с радост да помагам и не допускай опита, с годините натрупан, грубо да налагам. Ако ми се стори нужно, нека премълчавам - Ти разбираш, Господи, че няколко приятели ми се ще да притежавам. Предпази ме отегчителни подробности да не изброявам. Дай ми, моля Те, способност кратко и точно да се изразявам. Спести ми бърбенето за болестите ми и теглилата - увеличават се те повече, а с тях расте страстта да ги описвам пребогато. Не смей да те моля за дарбата голяма с готовност да изслушвам всяка чужда драма. Но дай ми пестеливо мъките на хората да понасям търпеливо. Научи ме на мъдростта чудесна, че съм способна да допускам грешки и съхрани в мен толкова любов, колкото може по човешки. Да съм светица не мечтая, честно - с тях да живееш не е никак лесно. Ала един мърморко престарял на сатаната делото с успех би увенчал. Подкрепи ме таланти неочаквани у другите да забелязвам и дай ми, Боже, добротата също и да им го казвам.

Превод: catholic-news.bg (c)

Папа Франциск: По-кратки съдебни процеси за невалидността на брака

С две писма под формата на *Motu Proprio*, озаглавени *Mitis Iudex Dominus Iesus* и *Mitis et Misericors Iesus*, папа Франциск оповести реформата на каноничния процес за каузите за обявяване на невалидността на брака съответно в Кодекса по канонично право и Каноничния кодекс на Източните Църкви.

Сред новостите, посочени от папата в двете писма, се открояват: премахване на изискването за двойно съгласувано решение в полза на недействителността на брака; епископът може да бъде единствен съдия и ще има възможността да възложи провеждането на кратък съдебен процес за издаване на решение. Освен това епископът ще може да назначи един-единствен съдия, който да проучи случая, ако в неговия диоцез е невъзможно създаването на църковен съд.

Решението на папа Франциск с дата 15 август 2015 г. е взето в навечерието на редовния Синод на епископите за семейството и година след учредяването на специалната комисия, натоварена с проучването на реформата на съдебния процес за брака, която единодушно

одобри предложенията, проучени на свой ред от четирима „големи експерти“.

В увода на писмата си папата пояснява, че „безпокойството за спасението на душите е върховната цел на институциите, законите и правото в Църквата“, затова е почувствал задължението да се намеси. Светият отец обобщава по следния начин критериите на реформата: „Преди всичко едно-единствено съдебно решение в полза на недействителността на брака, което е изпълнително; назначаването на един-единствен съдия, който действително е под отговорността на епископа; самият епископ може да бъде съдия. Един по-кратък процес, но без това да застрашава неразрешимостта на брака, като задължение на епископа е да бди над това. Евентуалното производство на обжалване, в случай че една от страните иска да оспори решението от първа инстанция, ще се провежда в митрополитското седалище или в архидиоцеза, към който принадлежи диоцезът на вярващия. Съдиите от втора инстанция пред обжалване, целящо явно да отложи изпълнението на решението, т.е. базиращо се на технически въпроси, предназначени да удължат времето на вземане на окончателно решение, могат да потвърдят в кратък срок първото решение. Към епископските конференции се отправя искането съдебните

процедури да са безплатни, защото „Църквата, показвайки се на вярващите като щедра майка в дисциплина, тясно свързана със спасението на душите, трябва да покаже безвъзмездната любов на Христос, чрез която всички сме спасени“. Остава в сила възможността за обжалване пред Римския трибунал.

Във всеки диоцез на първа инстанция епископът може да бъде съдия в процесите за недействителността на брака и може да упражнява лично това правомощие или да го упълномощи. Епископът трябва да създаде църковен съд в своя диоцез за процесите за невалидността на брака, но ще има правото да прибегне и към друг църковен съд в съседния диоцез. Процесите за невалидността на брака са поверени на колегия от трима съдии, представлявани от едно църковно лице, докато другите съдии могат да бъдат и миряни.

В случай че епископът не може да създаде църковен съд, нито да прибегне към този в съседния диоцез, може да назначи един-единствен съдия, църковно лице, към което - там където е възможно - ще бъдат прикрепени двама помощници, може и миряни, „с огледално чист живот, експерти по юридическите науки, които ще трябва да бъдат одобрени от самия епископ за това си задължение. Преди да приеме каузата, съдията трябва да

установи, че бракът, е „проевален невъзвратимо и че е невъзможно възстановяването на съпружеското съжителство“.

Първото решение, което установява невалидността на брака, влиза в сила, след като свърши срокът за обжалване, без необходимостта от две съответстващи решения, дори при липса на обжалване от една от страните. Въпреки това ще бъде възможно освен обжалването да се прибегне към трета съдебна инстанция, „представяйки нови и сериозни доказателства или аргументи в срок до тридесет дни“. Веднага след като решението за невалидността на брака влезе в сила, „страните, чийто брак е обявен за невалиден, могат да встъпят отново в брак, освен ако не го забранява самото решение със специално наложена забрана“.

В писмата папата постановява и някои процесуални норми, предвиждайки например „епископът да следва с апостолски дух разделените или разведени съпрузи, които заради своето житейско състояние вероятно са изоставили религиозната практика“. Епископът ще споделя с енорийските свещеници „пасторската грижа за тези вярващи в трудност“. В придружаването на молбите за обявяване невалидността на брака ще бъдат ангажирани също хора с юридически познания, както и енорийският

свещеник, подготвил съпрузите за сключването на брака. Ще бъде възможно изработването на диоцезален наръчник, съдържащ основните елементи за „адекватното провеждане на разследването“.

Епископът може да решава каузите за невалидността на брака чрез една „по-кратка процедура всеки път, когато молбата е представена от двамата съпрузи или от един от тях със съгласието на другия“. А също и когато „се основава на факти и хора, подкрепени от свидетелства или документи, които не изискват едно по-внимателно разследване и открояват невалидността на брака“. Във всяко решение страните ще бъдат предупредени за моралните и гражданските задължения, „един към друг и към децата“.

Сред обстоятелствата за провеждането на кратък процес се посочват например „онази липса на вяра, която може да породима симулация в консенсуса или грешка, която определя волята, краткостта на съпружеското съжителство, извършен аборт, за да се предотврати прокреацията, упоритото запазване на извънбрачна връзка по време на брака, умишлено укриване на безплодие или тежка заразна болест, или деца, родени от предишна връзка, или лишаване от свобода, причина за встъпване в брак изцяло несъвместима със съпружеския живот или непредвидена бременност на жената, физическо насилие, за да се вземе насила съгласието, липсата на психическо здраве, доказано с медицински документи“.